1962. augusztus 2. *XVIII. évfolyam 31. szám.*

Ára: 1 forint

Ludas Matyi

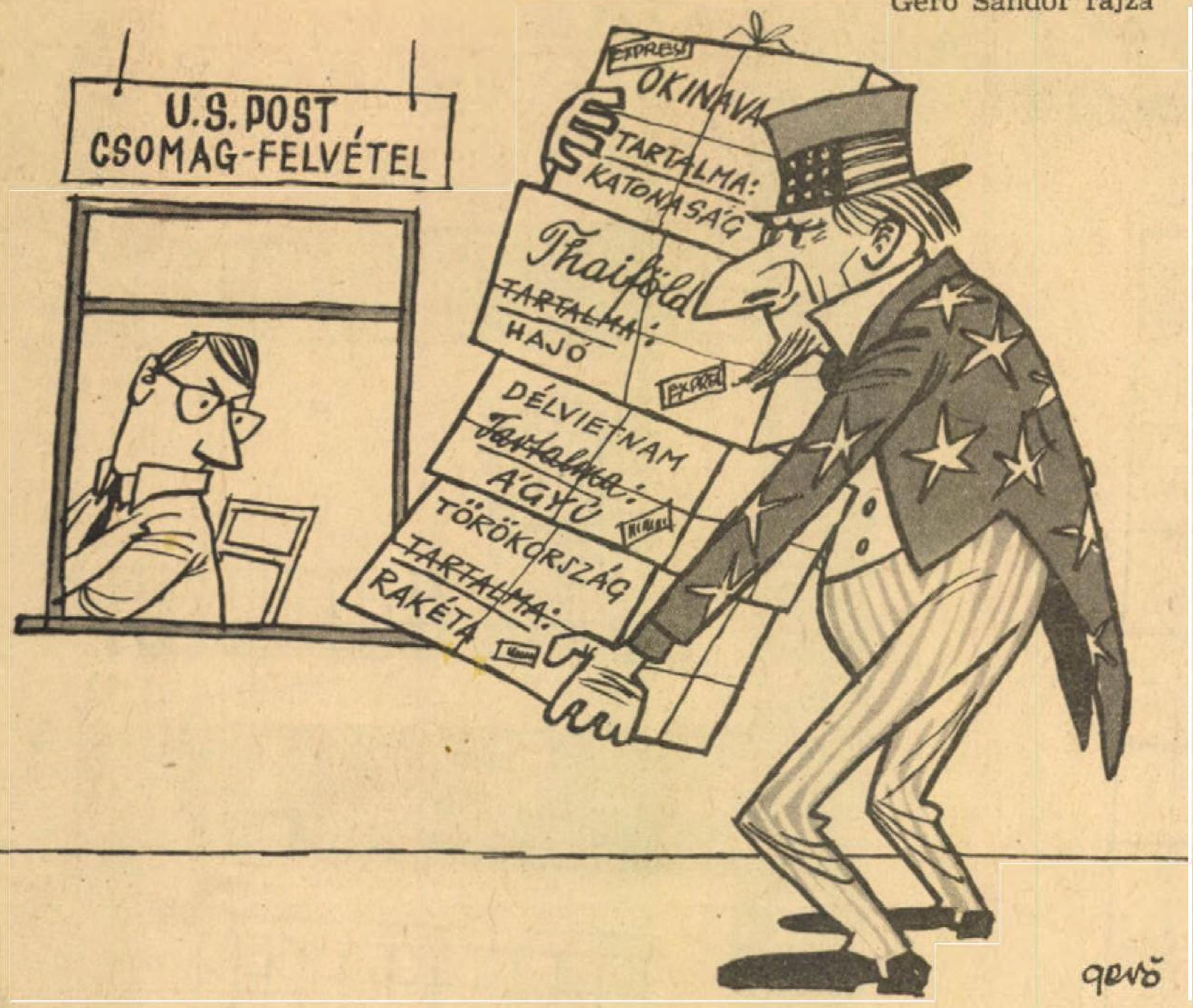
Szűr Szabó József rajza

KORSZERŰ TERVEZÉS

— Mekkora a telek, kérem? Mert ugyanezt megcsinálhatjuk fekve is!

Jótékony csomagküldő

Gerő Sándor rajza

MINDENféle

Nagy önhittség kell hozzá, ha egy író újat akar írni.

*

Némely ember értelmes, de csak ösztönszerűen.

*

Ha valaki a sorsát a csillagokban keresi, félő, hogy csak ott találja meg.

*

A felvilágosult boszorkány nem hisz önmagában.

*

Én nem tudok más fejével gondolkozni, de mások igazán gondolkodhatnának az én fejemmel.

X-nek módja van gyakorolni a „Szeresd ellenségeidet!" megfogalmazású szép erényt. Nincs egy barátja sem.

F. L.

HEURÉKA...!

A jó öreg Archimédesre gondoltam ma reggel, sőt a pillanat nagyszerűségének felemelő hatása alatt már-már ott tartottam, hogy követem példáját.

Azért képzeltem magamat fél-Archimédesnek, mert olvastam irodalmi hetilapunkban egy hibaigazítást. Az előző számban közölt két vers két sorában, azonkívül egy cikkben, összesen három helyen fordult elő sajtóhiba, ezeket igazították helyre.

Nem voltam rest, elővettem az előző számot. Hisz én azokat a verseket olvastam! Annyi nyomdai szedéshez szokott szemem semmit sem vett észre...?! S mindenre elszánt nekibuzdulással elolvastam a lap többi versét is, mind, mind... s akkor zuhant rám, emelt fel a Nagy Felfedezés.

Nincs többé sajtóhiba! Vagy legalábbis: soha senkinek emiatt ezután szemrehányást tenni nem lehet, de nem is kell, hiszen — s ez a dolog lényege — a versnek *sajtóhibásan pontosan ugyanannyi értelme van, mint korrekt szedéssel.* Honnan tudná a szerkesztő, hogy a gépírónő ütötte-e mellé itt-ott a betűket, vagy a versíró szándékosan írta, ahogy' írta. S ha a nyomdászt, a szedőt, a korrektort megkérdezik, bizonyára vállat von: „miért ennél az inkriminált szónál kutattam volna, hogy nincs értelme...?"

Itt van például egy nemrégiben megjelent vers ugyanabból a lapból. Idézek:

> Nem fogott rajtam az alázat —
> letört a tél ökle, vége az oktatásnak,
> lettem, amilyen lettem, a lázadás
> nyoma is elmúlt, a véraláfutás;
> lengetek örömet, vásznat,
> annak, amit csak a szív láthat,
> hisztériák közt a bizonyosságnak:
> a nyárnak.

Ki venné észre, ha „az oktatásnak" helyett „a szoktatásnak", avagy „hisztériák" helyett „históriák" jelent volna meg?

*

Tetszik tudni, az egészben van azért valami megnyugtató is. Ez pedig az, hogy nálunk milyen szépen fejlődik a demokrácia.

A vers-írónak *joga* van ahhoz, hogy azt írjon, amit és ahogyan akar; joga van semmibe venni a közérthetőség elavult, csak primitív, konzervatív „pasasok" által hangoztatott, szemétdombra való követelményét.

A szerkesztőnek *joga* van engedni a követelésnek, hogy minden ilyen műalkotás nyomdafestéket és napvilágot lásson (s kellő honoráriumban legyen részesíthető...).

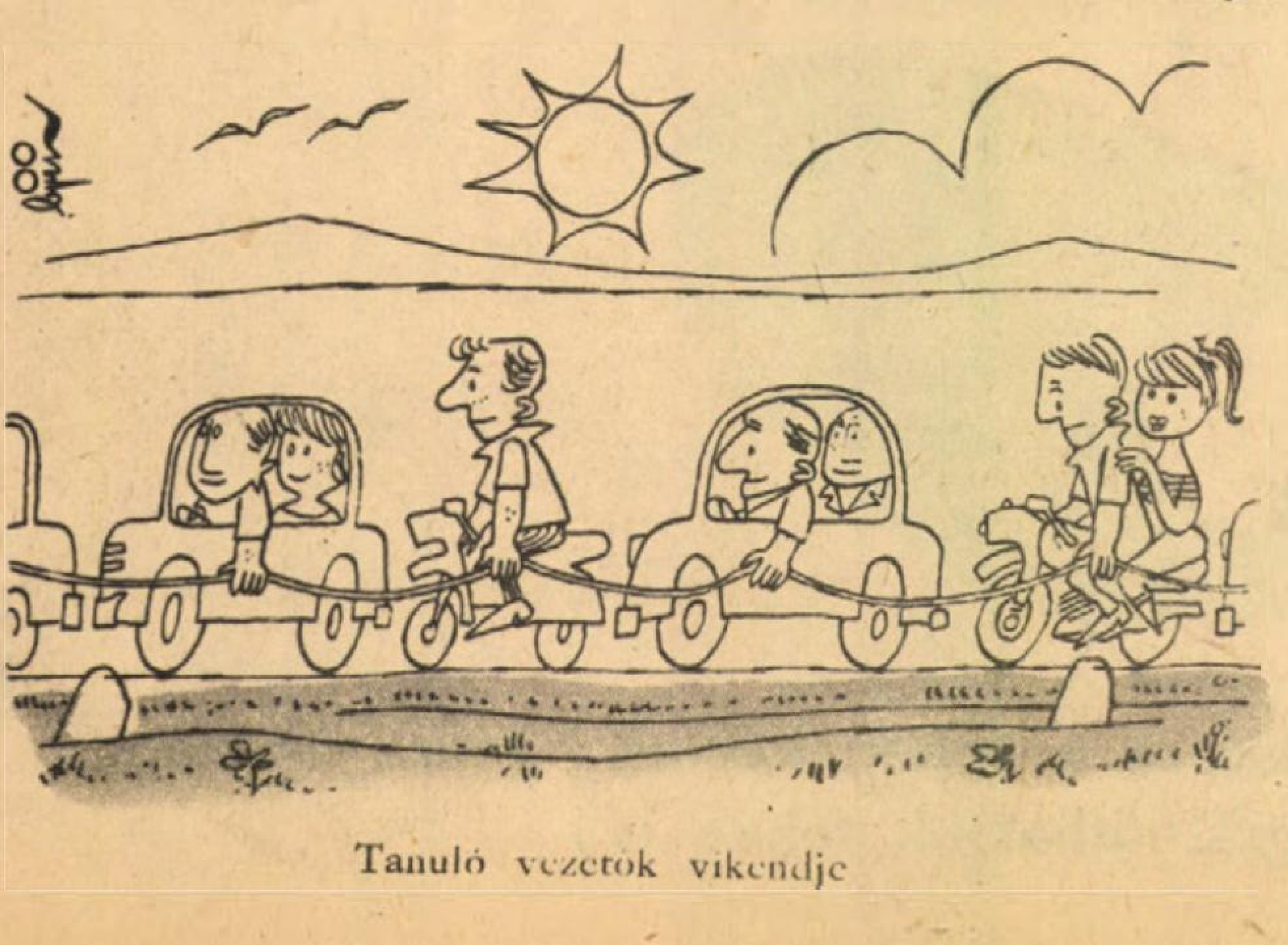
A nyomdásznak *joga* van, hogy itt-ott legalább egy betű erejéig „belesegítsen" a szövegbe, s akkor a jól sikerült sajtóhiba mosolyba szelídíti a dühtől rángatózó arcvonásokat.

S az olvasónak is megvan a maga *joga,* persze. Egyrészt joga van nem elolvasni a versikéket, vagy, ha meg elolvassa, mindjárt jókora anyaggal gazdagíthatja megírni tervezett művét: a magyar nép legízesebb káromkodásait tartalmazó tizenöt kötetes kiadványt.

(n.)

Balatoni országúton

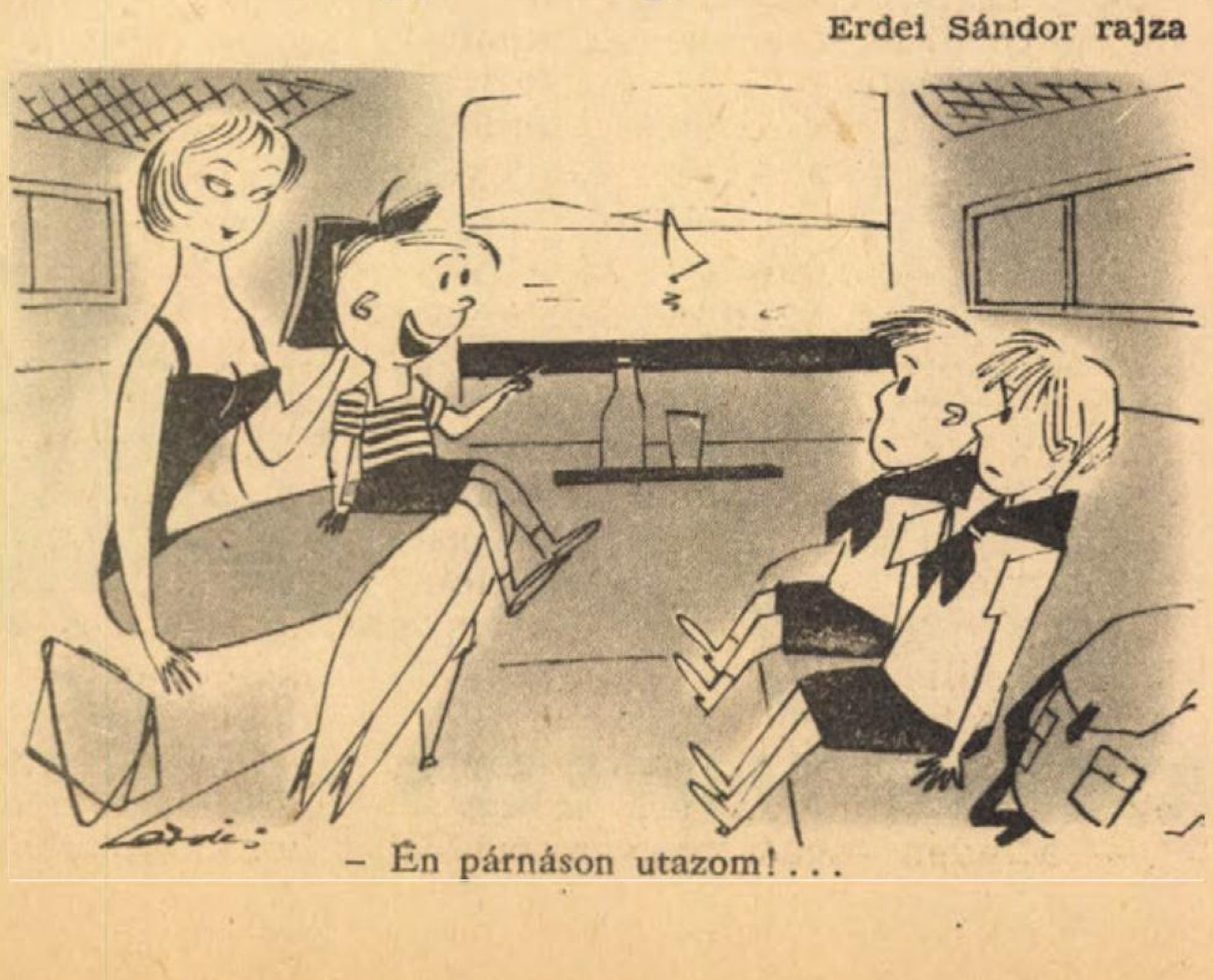
Balázs-Piri Balázs rajza

Tanuló vezetők vikendje

Egy boldog férfiú

Erdei Sándor rajza

– Én párnáson utazom!...

Emberbaráti szempont

Az ötödéves villamosmérnök hallgatók üzemlátogatáson vannak egy transzformátor-állomáson.

Az állomás vezetője a következőképpen hívja fel figyelmüket a kötelező óvatossági rendszabályokra:

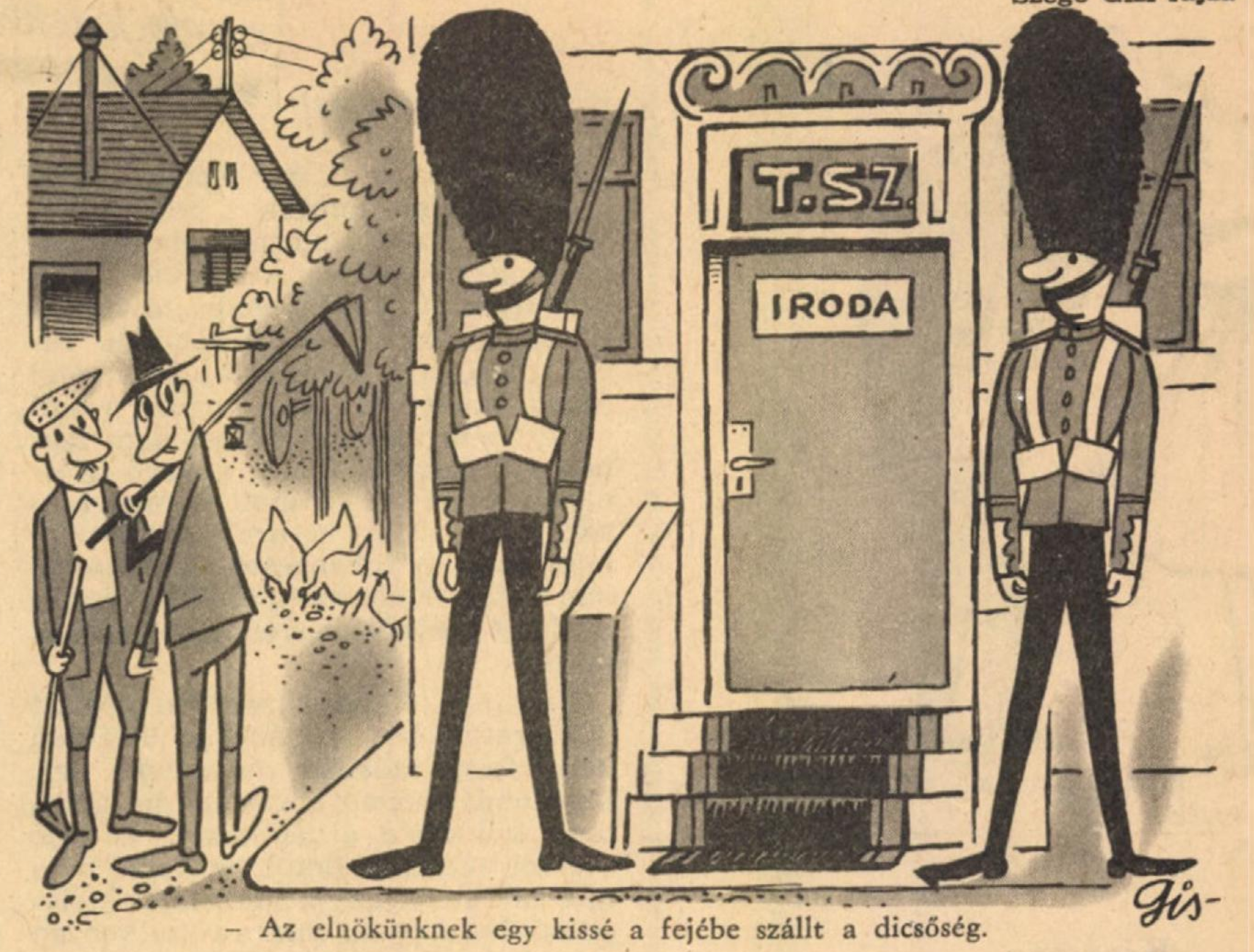
— Kérem, kollégák! Önök már szigorló mérnökök. Ismerik jól a „biztonsági szabályzatot". Hiszen vizsgáztak is belőle. Ezért nem akarok önöknek hosszú előadást tartani. Csupán egy emberbaráti szempontra kívánom figyelmüket felhívni.

Nagyon kérek mindenkit, ne menjen túlságosan közel a feszültség alatt álló szakaszolókhoz. Gondoljanak arra, ha önök közül csak egyiküket is halálos baleset érné, ez esetben nálunk százhatvan — többnyire családos embernek — ugrik a félévi prémiuma.

K-S

Díszőrség

Szegő Gizi rajza

— Az elnökünknek egy kissé a fejébe szállt a dicsőség.

CSODA VAGY NEM CSODA?

Kezdetben nem tudtam, mi lehet az oka.

Törtem a fejem, de hiába. S akkor — őszintén bevallom — kezdtem egy kicsit félni magamtól...

Úgy kezdődött, hogy valaki elpanaszolta nekem: házukat hónapokkal ezelőtt tatarozták, de a tatarozásból visszamaradt hulladékok még mindig ott fekszenek a kapu előtt. Hiába mennek a lakók fűhöz-fához, senki sem intézkedik.

Akkor elmentem az illetékeshez... Bemutatkoztam és röviden elmondtam a lakók panaszát. Az illetékes felkacagott:

— Későn jött, elvtársam... Elkésett... Épp most tettem le a telefont... Egy perccel ezelőtt intézkedtem... Ha egy perccel előbb jön, még hallhatta volna...

— Köszönöm, akkor már nem időszerű az ügy — mondtam bocsánatkérő mosollyal, és eltávoztam.

Nem sokkal később egy másik ügyben kezdtem el nyomozni, egy évek óta tartó bürokratikus huzavonában.

Az osztályvezető, akire az ügy tartozott, türelmesen végighallgatott, majd így szólt:

— Sajnos, nem tehetek semmit...

— És miért nem? — kérdeztem harciasan.

— Azért — hahotázott az osztályvezető —, mert már minden elintéződött. Nincs még öt perce, hogy az ügyet lezártam. Nézze — dugta orrom alá a hüvelykujját —, az ujjam még lila a bélyegzőtől... Amikor bejött, nem találkozott egy kopasz, csapottvállú emberkével? Nem? Kár. Ő vitte az aktákat. Abban a székben ült — mutatott egy hatalmas bőrfotelre. — Még meleg...

— Bocsánat — szabadkoztam —, akkor már nem időszerű az ügy...

— Minden esetre nagyon örülök, hogy eljött... Legyen máskor is szerencsénk!...

Érthetetlen! Ahol megjelenek, ott már minden a legnagyobb rendben van... Fantasztikus! Nem is fantasztikus... Csodálatos! Te jóisten, csak nem vagyok csodatevő!?

Nemrégiben ellátogattam egy üzembe, ahol — a beérkezett levelek szerint — tervszerűtlenül és lelkiismeretlenül dolgoznak.

— Ez így igaz — mondta az igazgató. — A levélírók igazat írtak...

Végre! — sóhajtottam fel magamban.

— De ma már más a helyzet. Három perccel ezelőtt fejeződött be egy értekezletünk, amelyen új alapokra fektettük munkánkat. Ettől a perctől kezdve új módszerek szerint dolgozunk...

Mégiscsak van bennem valami... Nem tudom mi, de van... Ha elhatározom, hogy utána nézek egy bonyolult ügynek, abban a pillanatban az az ügy már nem is olyan bonyolult. Amikor elindulok egy hivatalba, vagy egy üzembe, már a közeledtemre kezdenek rendbejönni a dolgok... Misztikus, nagyon misztikus... A középkori legendák sok csodálatos esetről számolnak be... Lehet, hogy a huszadik században is történnek csodák és én...

Megnéztem a tanácstermet, ahol az értekezlet lezajlott. A hamutálcákban még ott füstölögtek a cigarettavégek... Az asztalon még ott állt a vizes kancsó, amelyből az új életet kezdő főmérnök ivott, miután ünnepélyesen megígérte, hogy megváltozik... Láttam az új életet kezdő főkönyvelő cipőjének nyomát a bordó kókusz-szőnyegen...

— Hatodik perce élünk új életet — jelentette be meghatott hangon az igazgató, és könnyes szemmel az órájára nézett. — Sőt, ez már a hetedik perc!

Szédelegve távoztam. Most már nincs kétség, tiszta életem jutalma ez a természetfeletti képesség: ahol megjelenek, ott már minden a legnagyobb rendben van. Vagy nincs rendben? Lehet, hogy átejtenek?

Titokzatos dolgok ezek, kérem...

Mikes György

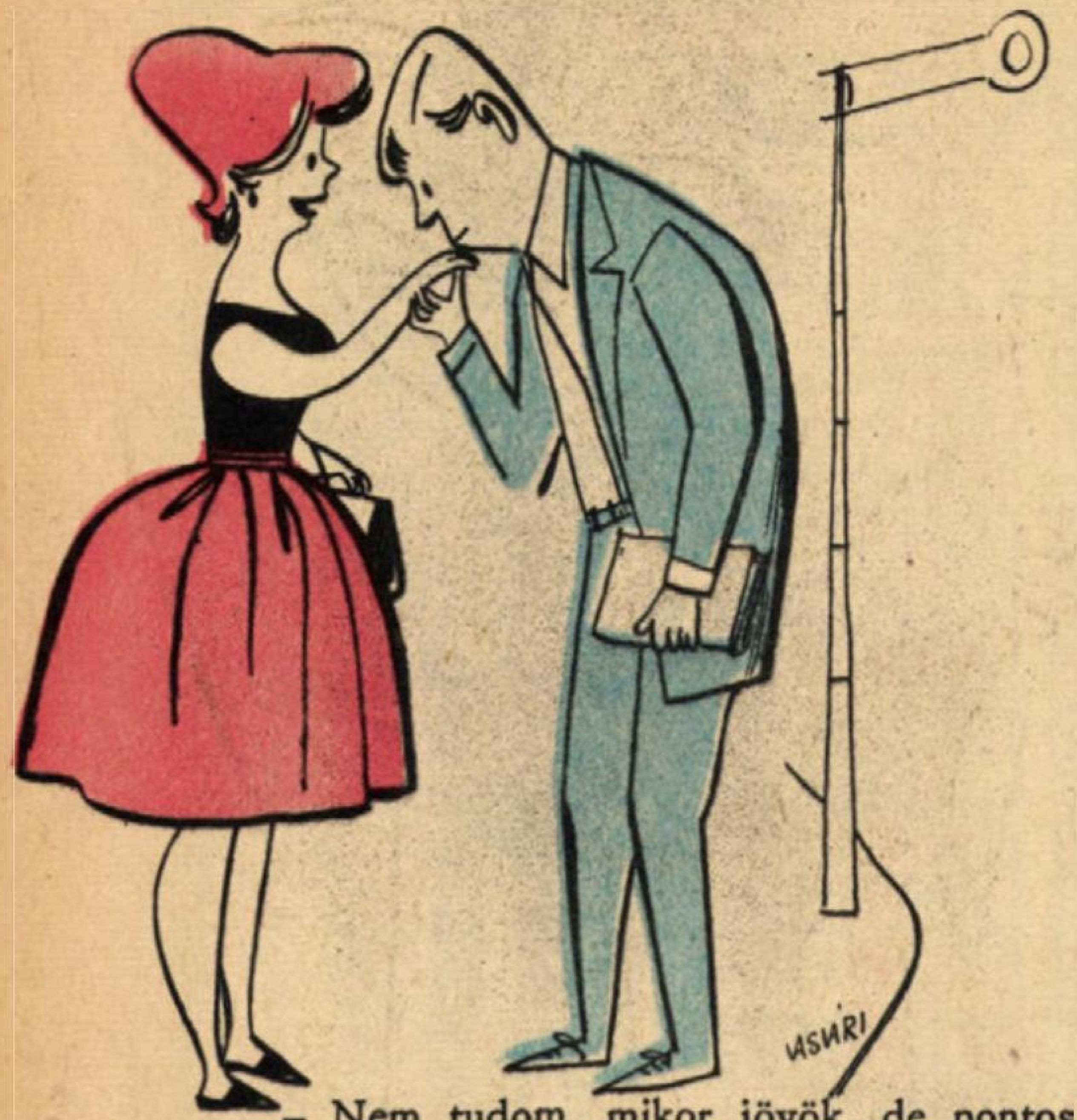
Hazatérés külföldi útról

Erdei Sándor rajza

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Nem tudom, mikor jövök, de pontos leszek . . .

Kísértés

Várnai György rajza

LEVÉL az elégedetlen vevőről

Kedves Asszonyom!

Ön még most is úgy ágál a kereskedelem ellen, mintha a belkereskedelmi miniszter nem módosította volna a kereskedelem Általános Üzleti Szabályzatát. Pedig módosította. Ön is értesült erről a napi sajtóból. Tehát tudja, hogy ezentúl az áruátvétel miatt nem lehet zárva tartani a boltokat; nem kapható cikket nem szabad a kirakatba tenni; a vevő nyolc napon belül kicserélheti a megvásárolt árut; tilos az árukapcsolás — hogy csak a lényegesebbeket említsem a vásárlóközönség érdekeit és kényelmét szolgáló egyéb intézkedések közül.

De mindez kevés önnek! Ön még azt is szeretné, ha az eladó az üzletben kellő fogadtatásban részesítené önt, ha illendő módon köszönne, ha ajánlana különféle árucikkeket, és fájó szívvel búcsúzna öntől, ha netán nem állt módjában az ön keresletét kielégíteni. Néhány szakmára vonatkozóan még hatványozottabb követelményeket állított fel, jelentősen kiemelve a pontos számolásnak és az áruk pontos mérésének szükségességét is.

Amikor különös véleményének indokolására részletes felvilágosítást kértem öntől, a saját tapasztalataira hivatkozva a következő néhány példával igyekezett engem meggyőzni:

1. Az elárusító kartársnő egy alkalommal forintos, csöpögő fagylalt-tölcsérrel a kezében fogadta önt a pult túlsó oldalán. Ön felkérte, hogy arra a rövid időre, amíg önnel foglalkozik, legyen kegyes a tölcsért félretenni. A kartársnő a figyelmeztetést azonnal megszívlelte, de önben mély nyomokat hagyott az udvarias kiszolgálás — fagylalt tölcsérrel.

2. Egy darab citromért két forint hatvan fillért fizettettek önnel. A citromot nagyon kicsinek, s hozzá képest a kettő hatvanat nagyon soknak találta. Utánmérlegeléssel, még ott a helyszínen megállapította, hogy a citrom súlya tizenegy deka, tehát egyetlen picinyke citromnál ötven fillérrel számoltak többet.

3. Az egyik péküzletben fél kiló fehér kenyeret kívánt vásárolni. Az eladó közölte, hogy csak úgy vághatja kétfelé az egy kilós kenyeret, ha a másik fél kilóhoz ön partnert szerez. Úgy, mint a görögdinnyénél.

4. A Húsértről nem óhajtott ön részletesebben nyilatkozni, s csupán annyit jegyzett meg, hogy „Vajon ki mer szólni a súlyhiányért, vagy a mócsingért, ha rövidkarajt kap?"

Meggyőződésem szerint ilyen esetek nincsenek. Ilyesmi csak egyszer, és csak önnel fordult elő. Éppen ezért következtetései túlzottak, még akkor is, ha — mint írja — sok mindent tudna még mesélni. Önnek figyelembe kellene vennie, Asszonyom, hogy a fagylaltos kartársnő haladék nélkül félretette a tölcsért, és nem önt kérte meg arra, hogy tartsa, amíg kiszolgál; a citromvásárlásnál az ötven fillér túlfizetést nyomban visszaadták, amikor a panaszkönyvet kérte, és még csak veszekednie sem kellett érte; a fehér kenyér másik fél kilójával sem volt izgalma önnek: negyedórán belül megtalálta a vevőpartnert; a hentes is bizonyára visszavenné a mócsingot, ha ön megmondaná a véleményét, legfeljebb nem kapna több rövidkarajt.

Persze, könnyebb szidni az egész belkereskedelmet . . .

Földes György

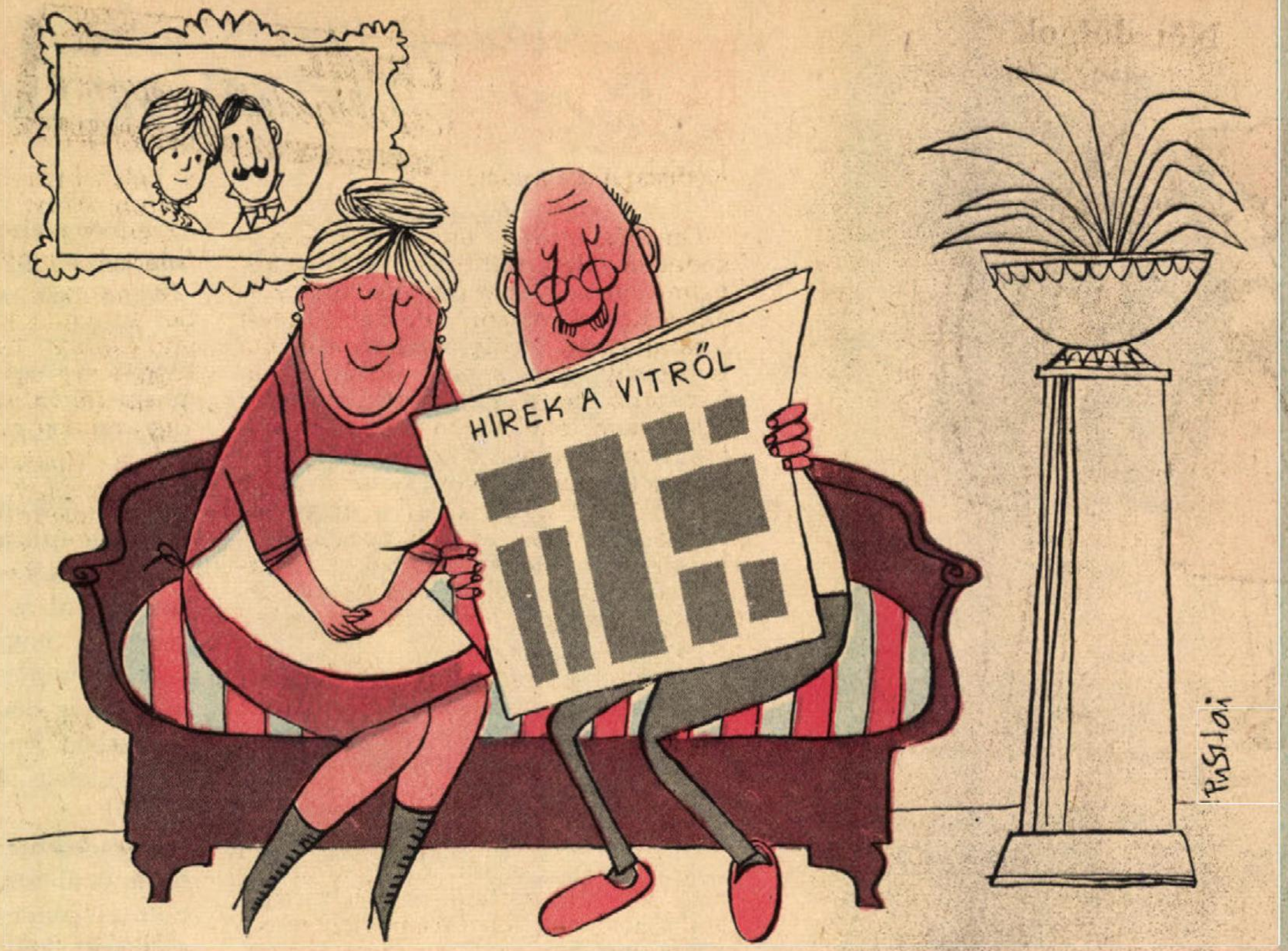
Jucika a hullámban

Pusztai Pál rajza

Irigység

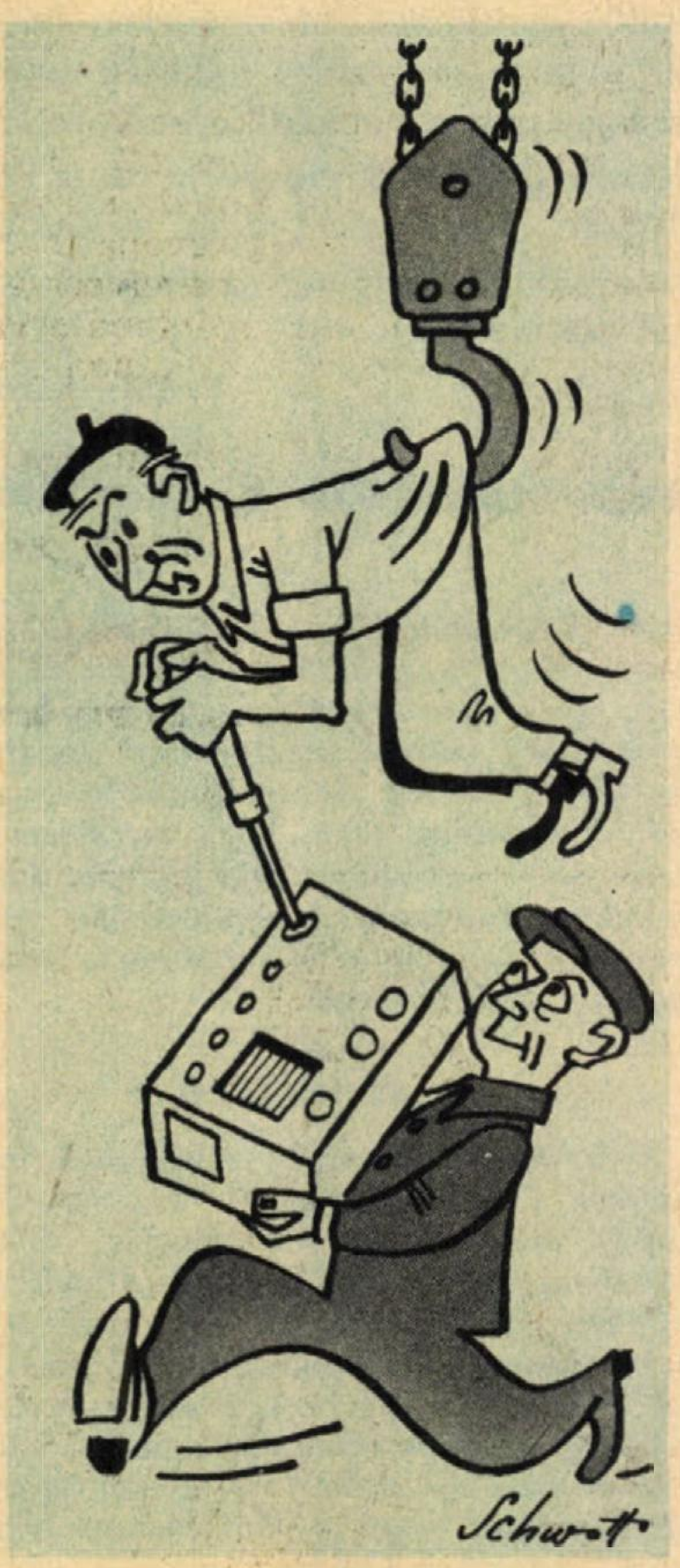
Pusztai Pál rajza

Hogy miért nem tudták ezt a VIT-et ötven évvel ezelőtt rendezni . . .

Hóvégi hajrá

Schwott Lajos rajza

– Várjon, szakikám, még egy-két csavart meg kell húznom! . . .

Pesti tudósítónktól

A legtöbb pesti pad olyan keskeny, hogy — ahogy mondani szokták — az embernek a félfogára is kevés.

Nem volna helyes, ha a padtervezők a megnövekedett életszínvonalat is figyelembe vennék alkotó munkájukban?

*

Kihallgatott beszélgetés a Carmen Jones előadása után:

— Azért ez a Carmen lehetetlen egy nő volt! — csóválja a fejét egy ártatlan arcú idősebb hölgy.

— Ha nem ilyen lett volna — válaszol a barátnője —, akkor nem lenne opera, nem lenne film. Tíz perc alatt vége lett volna az egésznek.

Az előbbi hölgy mélyen elgondolkozik, s látszik rajta, hogy valamit megsejtett az irodalom és a művészet lényegéből.

*

Egy ismerős hölgy panaszát ezennel nyilvánosságra viszem. Az illetőt háromszor is megajándékozták egy-egy rózsacsokorral, kétszer sárga, egyszer rózsaszínű rózsákból állt a csokor. De volt egy közös jellemvonásuk: egy nap alatt tökéletesen tönkrementek. A közelebbi vizsgálat azt állapította meg, hogy a már jócskán elvirágzott rózsaleveleket dróttal erősítették össze bimbószerű friss virágokká. A drót persze csak az eladást könnyítette meg, s nem biztosította a rózsa hosszabb életét.

Az illető azt ajánlja a Virágért-üzleteknek, hogy próbálják meg feltalálni a *drótnélküli rózsát.*

f. l.

Arányok

Vasvári Anna rajza

SZEGED HÍRÖS VÁROS, TÁPÉVAL HATÁROS...

Robotkisasszony tájékoztatja az érdeklődőket

– Figyeled, milyen tökéletes a robotkisasszony? Megkérdeztem hány éves, és elpirult.

Interjú Háry Jánossal

– Írja meg azt is, Szegeden már minden szúnyogot kiirtottak.

A Szőke Tisza hajóétteremben

– Azt kérem, rántva! . . .

Reményekkel teli ruccantunk le pár napra Szegedre. A szabadtéri játékok lázában ég az egész város. Gondoltuk, ennek tüzénél csak megsütjük a magunk kis pecsenyéjét is, hiszen ilyen nagy mozgalomnál feltétlenül akad valami hiba, fogyatékosság, egyszóval csúfolódnivaló.

A vendégszeretetéről hírös város azonban ezúttal becsapott bennünket. Két előadást néztünk meg: a Bánk bánt és a Háry Jánost. Kitűnő rendezés, nagyszerű énekesek, pompás szervezés. Még csak eső sem esett, még csak szél sem fújt, még a szünetben árusított citromszörp sem volt meleg. Hát hogyan kötekedjünk?!

Szétnéztünk a városban. Szép, modern épületek, ragyogó önkiszolgáló boltok, gondozott parkok, sétányok, szívélyes, kedves emberek. Legalább egyetlen huligánt látnánk, vagy randalírozó részeget. Ne adj isten! A trafikokban lehet Fecskét kapni, a villamoson nem lökdösődnek, s ami a legfelháborítóbb, az étteremben a pincér azt hozza, amit kértünk, és még csak megvárakoztatni sem hajlandó bennünket. Mélységesen bántó, hogy a szabadtéri játékok igazgatóságának egyébként mindenre kiterjedő figyelmét elkerülte az a körülmény, hogy azért talán a Ludas Matyinak is kellene egy falatka témát biztosítani . . .

Erdei—Kürti

Ezt olvastuk

Olcsóbb lesz az alumínium?

Több lap közölte MTI forrásból a hírt, hogy a Nemzeti Múzeumban rövidesen megnyíló kiállítás megismertet a kőzetekkel, és bemutatják a kőszén és az alumínium keletkezését. A tudomány mindeddig ritka csökönyösséggel azt híresztelte, hogy az alumínium a természetben fémállapotban nem, hanem csak vegyületeiben fordul elő. A hír tehát könnyűfémkohászati körökben érthető feltűnést keltett.

Kelet az Kelet?

A Magyar Nemzet az egykori kitűnő lapszerkesztőről, Mikes Lajosról közölt megemlékező tárcát a múlt héten, s abban többek között ezt olvastuk:

„A tudós szerkesztő jóval túl a hatvanon kezdett tanulni arabul, hogy Omár Khájám költészetét eredetiben élvezhesse." Az írás nem árulja el, de reméljük, hogy a tudós szerkesztő mihamarabb rájött, hogy Omár Khájám költészetének megismeréséhez nem arabul, hanem perzsául kell tanulnia, lévén a jeles költő, köztudomás szerint, perzsa.

Jó szakma

Egy olvasónk beküldte a Népszavának „Huszonkét évre egymástól" című tárcáját, s abban aláhúzta ezt a mondatot: „Vidéken cselédeskedtek, de 1945 után öcsém szakmát tanult, és ma már három gyermeke van."

Olvasónk kérdésére, hogy milyen szakmáról van szó közelebbről, sajnos, nem tudunk válaszolni.

Nem lesz pánik Amszterdamban

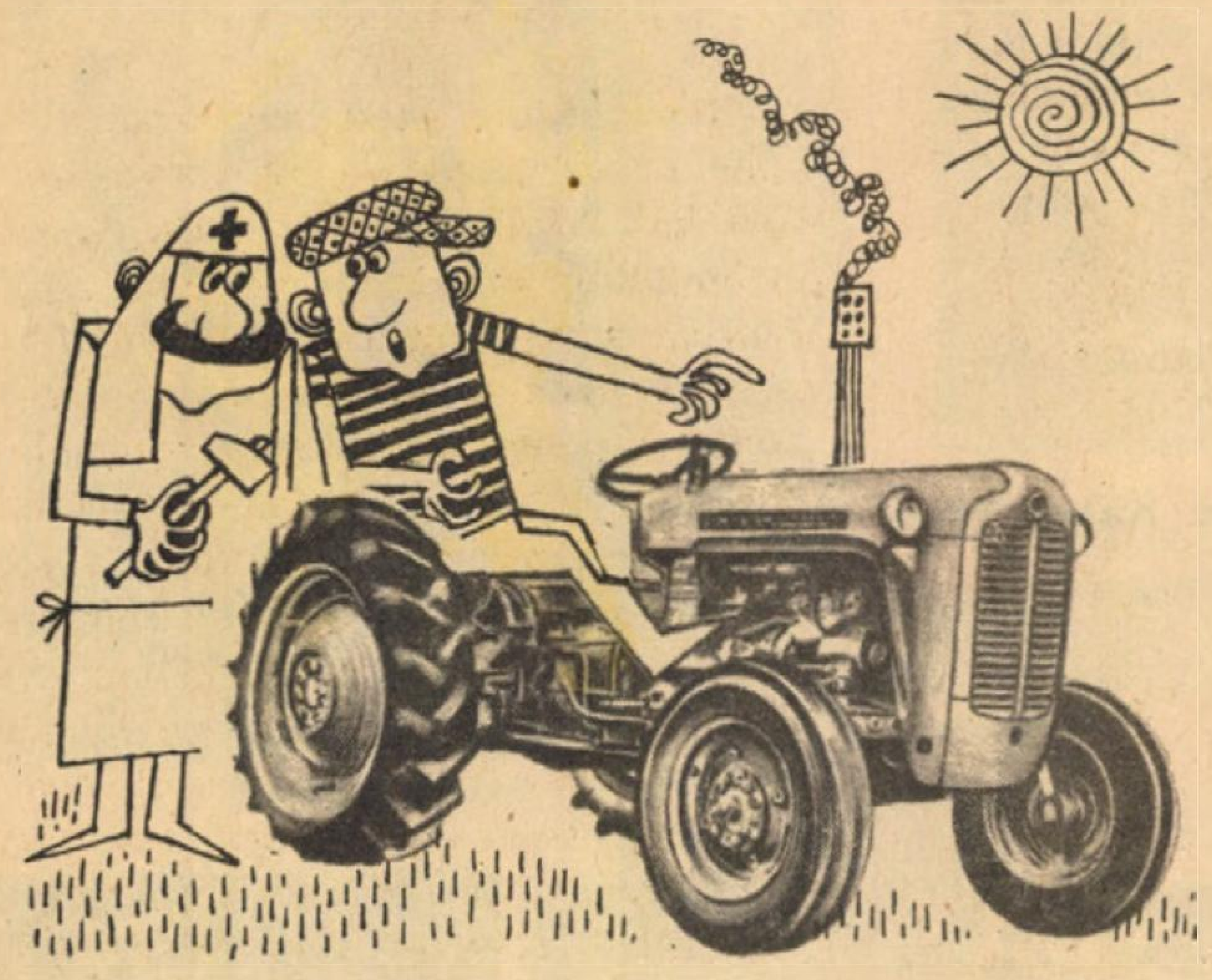
Az Élet és Tudomány a plazmaégetőt ismertetve, azt ígéri, hogy annak lángjával könnyen megolvaszthatja a gyémántot. A gyémánt olvasztásával kísérletező alkimisták már a középkorban rájöttek, hogy a gyémánt anyaga tiszta szén, mely nem olyad meg, hanem mint az állítólag szintén széntartalmú háztartási tüzelő — elég. Az új eljárás így, sajnos, alkalmatlan arra, hogy segítségével olcsó apróbb gyémántokból pompás nagy brilleket öntsenek. A nemzetközi gyémánttőzsdén nagyobb árzuhanás tehát egyelőre nem fenyeget.

Gyors kiskocsi

A Népszava képes beszámolóban foglalkozik Donald Campbell óránként 640 km-es új abszolút autósebességi világcsúcsával, s azt írja, hogy a „Bluebird" jelenleg a világ leggyorsabb kiskocsija. A háromezer lóerős motorral ellátott, közel csuklósbusznyi hosszú autókolosszus valóban kicsinek tűnik, ha nem Trabanttal, hanem — mondjuk — repülőgép-anyahajóval, vagy a Hármashatárhegygyel hasonlítjuk össze.

Dr. Árgus

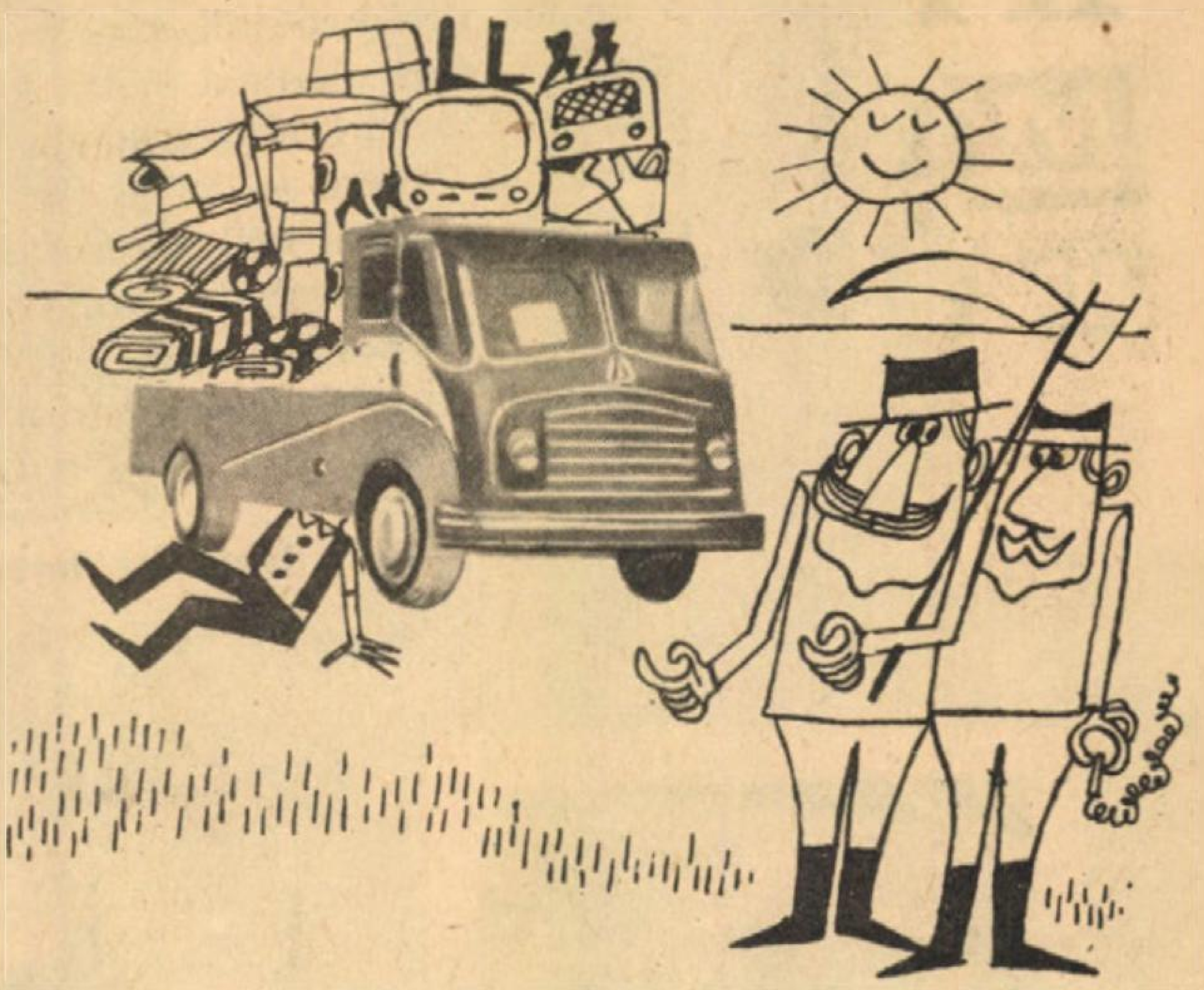
Az aratási gépeknek műhelykocsik nyújtanak elsősegélyt

– Itt nézze meg, nővérke!

Mozgó boltok keresik fel az aratókat

Fülöp György rajza

– Mit csinál ez a Jóska?
– Megnézi, mi van a pult alatt...

HELYETTESÍTÉS

(Nyári tragédia)

Szín: nagyüzem szb.-szobája

KOLOZS *(szb-titkár, várakozással mered az ajtóra, kopogás):* Tessék.

HUBER BÁCSI *(be).*

KOLOZS: Azért hívattam, Huber bácsi, hogy eldöntsük, mikor akarja eltölteni a két hét szabadságát a szakszervezeti üdülőben?

HUBER: Nagyszerű! Ugyanis tavaly éppen novemberben küldtek el Siófokra vitorlázni.

KOLOZS: Az idén majd másképpen lesz. Tehát mikor akarja megkezdeni a szabadságát?

HUBER: Úgy gondolom, augusztus 1-től 15-ig. Akkor nagyon kellemes a Balaton mellett. Lemehetek?

KOLOZS: Semmi akadálya. Vegye úgy, mintha már ott lenne. Legfeljebb a vérszegény Széplakiné majd később megy nyaralni.

HUBER: Az a sápadt kis asszonyka? Pont tőle vegyem el a beutalót?

KOLOZS: Tudtam, hogy magára számítani lehet. Tehát augusztus 1-től 15-ig a vékony Széplakiné megy nyaralni. Addig maga helyettesíti a könyvelésben.

HUBER: Rendben van. Jó lesz nekem augusztus 15-től 29-ig a Balaton mellett.

KOLOZS: Ahogy óhajtja. Legfeljebb összeomlik a Várszegiék házassága.

HUBER: Miért omlana össze?

KOLOZS: Tudja, hogy milyen féltékeny a férje! Ha nem utazhat a férjével együtt, abból tragédia lesz. Lelkére venné?

HUBER: A világért sem.

KOLOZS: Tehát augusztus 15-től 29-ig Várszegi kapja a beutalást. Addig maga helyettesíti a bérelszámolóban. Maga itt a leghasználhatóbb munkaerő, akire mindig számíthatunk.

HUBER: Helyettesítem. Nekem kellemes lesz a nyaralásom szeptember 1-től 15-ig. Akkor a leglangyosabb a Balaton vize.

KOLOZS: Tehát szeptember 1-től 15-ig. Már el is van intézve. Legfeljebb kikap a röplabdacsapatunk.

HUBER: Könyörgöm, miért kapna ki a röplabdacsapatunk?

KOLOZS: Mert szeptember 1-től 15-ig megy közös táborozásra a csapat. Ki tudja ezalatt Krasznait az utókalkulációban helyettesíteni? Csak maga. Tehát ki megy, maga vagy a Krasznai?

HUBER: Sportnemzet vagyunk. Menjen a Krasznai. Remélem, pompásan érzem majd magam a Balatonnál szeptember 15-től 29-éig.

KOLOZS: Meg kell hogy mondjam, ebben az időben megy szabadságra Róza néni, a takarítónő az osztályról. Ki tudná helyettesíteni, ha nem maga?!

HUBER *(kétségbeesetten):* És október 1-től 15-ig?

KOLOZS: Akkor megy az éjjeliőr szabadságra. Nem maradhat a gyár éjjeliőr nélkül, azt megértheti. Maga a legsokoldalúbb ember nálunk. Csak maga helyettesítheti.

HUBER: Menjen az éjjeliőr. Neki is kijár az üdülés. És én mikor mehetek a Balatonra?

KOLOZS: Azt hiszem, december 15-től 29-ig biztosítani tudjuk a beutalóját.

HUBER: Rendben van. Fő, hogy nem november.

Galambos Szilveszter

Ötletes tábla

Ifj. Barát József rajza

Ki mit tud?

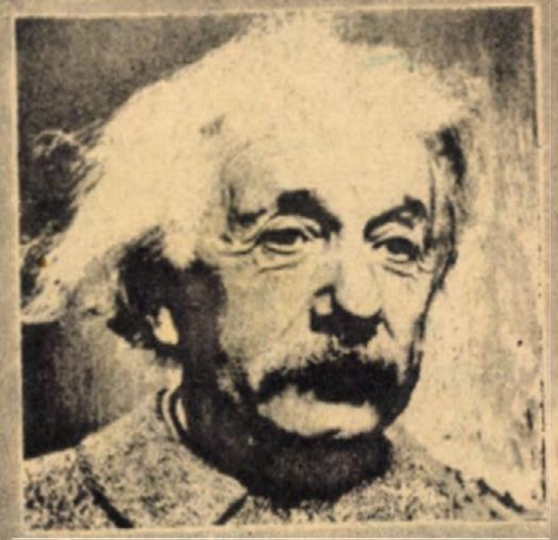
Lapunk sem akarja távoltartani olvasóit attól a nemes vetélkedéstől, amely napjainkban már országos mozgalommá nőtt. A mi vetélkedőnk kissé nehezebb a szokásosnál s ezért — a gyengébbek kedvéért — az ábrák alatt látható három válasz közül kell kikeresni a megfelelőt.

A tudás önmagában hordja jutalmát, tehát a helyes megfejtéseket **nem** kell beküldeni.

Kellemes vetélkedést kíván a két játékmester:

Hegedűs István és Kaján Tibor

KIK EZEK?

Grock
Toscanini
Clemenceau

Lagerlöf Zelma
Rákosi Szidi
Gobbi Hilda

Röntgen
Ibsen
Offenbach

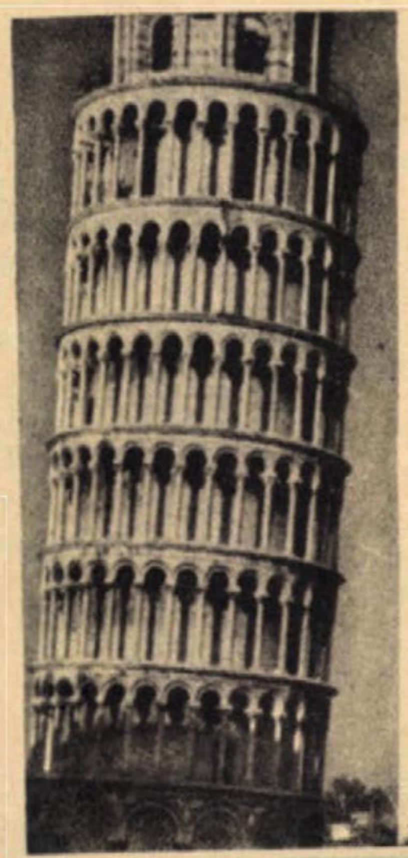
Lehár Ferenc
Elvis Presley
Kadosa Pál

KIK EZEK?

Mátyás király
XIV. Lajos
Mária Terézia

MILYEN ÉPÜLETEK EZEK?

Halászbástya
Salamon tornya
Jánoshegyi kilátó

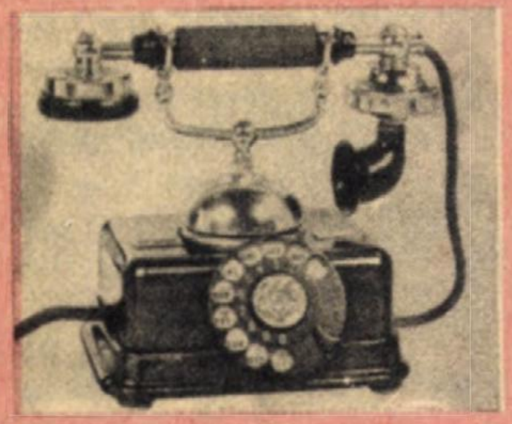

Olajfúró torony
Egri minaret
Lakihegyi adó

Népstadion
Metro-végállomás
MOM-kultúrház

KI TALÁLTA FEL?

Galvani
Kempelen Farkas
Öveges József

KIK ALKOTTÁK?

Rembrandt
Munkácsi
Szinyei Merse

Mányoki Ádám
Ék Sándor
Picasso

Kisfaludi-Stróbl
Henry Moore
Mikus Sándor

MELYIK HAJÓ?

Queen Mary
Titanic
Deák Ferenc

MILYEN MÁRKA?

Dongó
Moped
Panni-Robogó

KI ÉPÍTETTE?

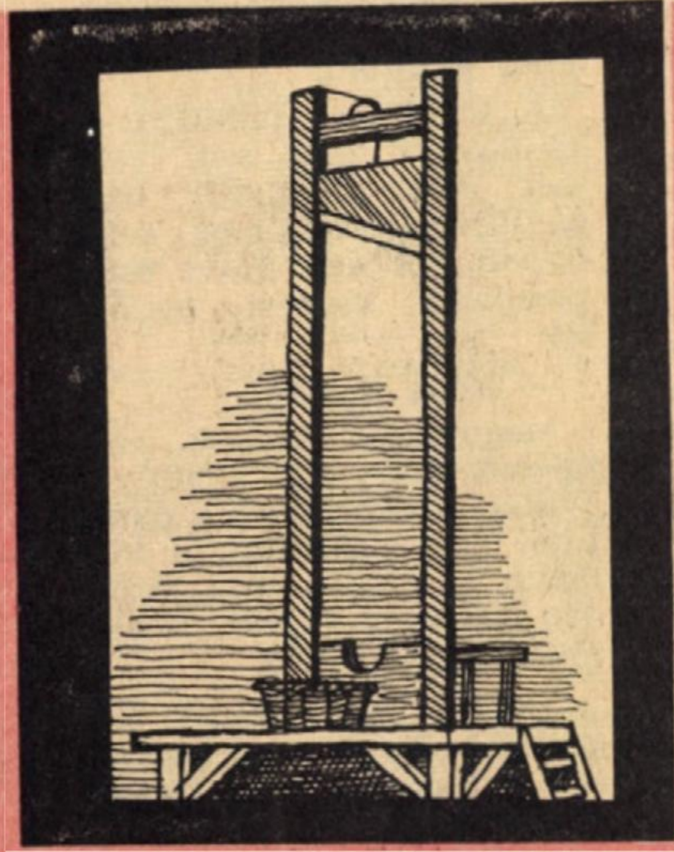
Clark Ádám
Corbusier
Matuska Szilveszter

MILYEN TÁNC?

Csa-csa-csa
Twist
Calypso

MILYEN STÍLUSÚ?

Empire
Copf
XVI. Lajos

MI EZ?

Hegedűtok
Koffer
Bárszekrény

KINEK A FÜLE?

Beethoven
Van Gogh
Kellér Dezső

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Senki sem vette észre, hogy egy egész vagon csempészárút hoztam magammal.

Kötelezővé tehető az elvonókúra

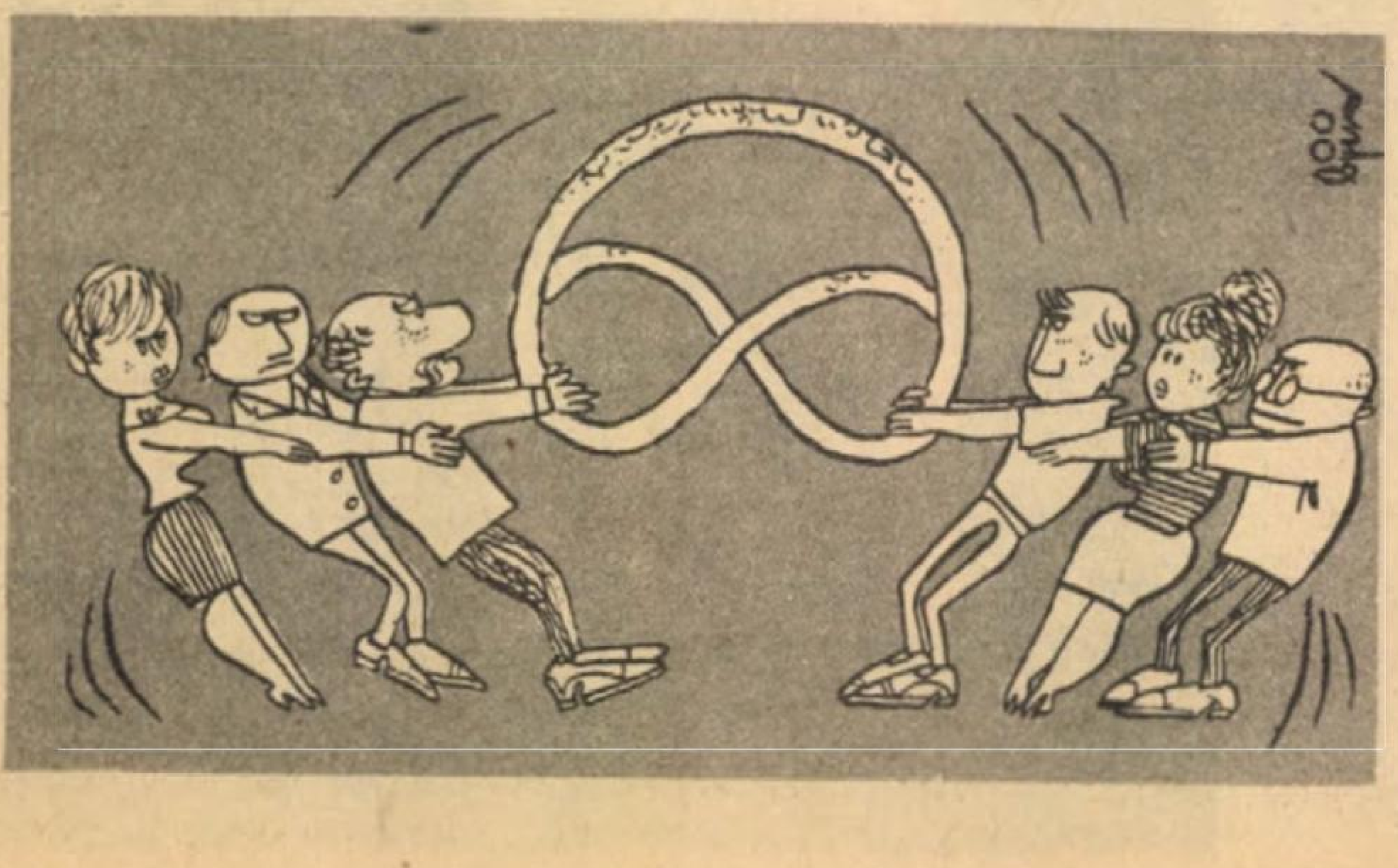
Gerő Sándor rajza

A kijózanító szoba

Tartós áru

Balázs-Piri Balázs rajza

babona

Ketten állunk az autóbusz-megállónál. A busz nem jön. Úgynevezett ritka busz, tréfák, karikatúrák és panaszos levelek témája. Fülelünk, leskelődünk, néha valami gyanús zaj felébreszti bennünk a reményt, de ez az érzés minden alkolmmal földiekkel játszó égi tüneménynek bizonyul. Akármelyik indián hiába nyomná a fülét a földhöz, csalódottan kelne föl.

— Jó lenne rágyújtani egy cigarettára! — mondom tréfásan. — Akkor biztosan jönne.

Az illető megütődve néz rám:

— Ön talán babonás?

Nem szeretem, ha ismeretlen emberek beleturkálnak legbelső lelki életembe, s ezért vállamat vonogatva fejtegetem, hogy alapjában véve nem vagyok babonás, de hát sok dolgok vannak a földön, s égen, semmint bölcs elménk álmodni képes, másrészt a babonának vannak szórakoztató elemei is. Ki mond le arról a kedves derültségről, hogy megfogja a gombját kéményseprő láttára? Nincs az a felvilágosodott atomtudós, aki eldobna egy négylevelű lóherét.

Az illető jóindulatúan bólint, miközben a busz még mindig sehol.

— Ez mind igaz, bár ha arra gondolunk, hogy az egykori kizsákmányolók kezében a babona is alkalmas eszköz volt az elnyomott néptömegek szellemi sötétségben való tartására, akkor talán még az ártalmatlannak látszó babona sem ártalmatlan.

Ezen is vitatkozunk. Hangsúlyozom, hogy én nem hiszek a boszorkányokban, mert azok nincsenek, viszont hiába hiszek a buszban, az sincs. Az illető ekkor egyenesen felteszi a kérdést:

— Miből gondolja, hogy ha rágyújt egy cigarettára, akkor jön a busz? Egyetlen égő cigaretta idevarázsolja a buszt?

Megint csak vonogatom a vállamat.

— Kétségtelen, hogy a logika erre mitsem tud mondani. Egyelőre a tudomány is tanácstalanul áll ezzel a jelenséggel szemben, bár 2000-ben talán már pontosan tudják, hogy a cigaretta meggyújtása következtében gyorsabb mozgású molekulák impulzusai villanásszerűen materializálják a buszt. Annyi máris bizonyos, hogy vannak népi megfigyelések, tapasztalatok. Nemegyszer láttam már, hogy hosszú autóbusz-várás közben valaki mérgesen rágyújtott egy cigarettára, s máris kénytelen volt eldobni, mert a várvavárt busz hirtelen megjelent.

— Szóval ön szerint azért jött a busz, mert valaki cigarettára gyújtott?

— Lehet. A sors rosszindulatú jelleme régen bebizonyított dolog. Elképzelhető, hogy csak azért lök oda hirtelen egy buszt, nehogy az illető nyugodtan végigszívhassa a cigarettát.

— Tehát ön szerint ez tapasztalati **kérdés?**

— Elsősorban ... — mondom bizonytalanul.

— Kérem! — mondja az illető fölényesen. — Próbáljuk meg! Gyújtson rá!

— Sajnos, nem dohányzom — mondom —, gyújtson rá ön!

— Én sem dohányzom, megtiltotta az orvos.

— Hm, szóval akkor cigarettája sincs!

— Nincs.

Körülnéz és a sarkon túli trafikra mutat.

— Tessék venni, ott a trafik! Ha bizonyítani akar...

A buszt még mindig nem lehet sem látni, sem hallani, tehát habozás nélkül erélyes léptekkel indulok a trafikba és bátran benyitok.

— Van cigaretta? — kérdezem.

A trafikos néni egy kissé meglepődik.

— Van. Milyen tetszik?

— Olyan, amelyikre rá lehet gyújtani.

A trafikosnő felhúzza a homlokát, nem szól egy szót sem, odanyújt egy pakli cigarettát, meg sem nézem, sőt egy újabb szégyenletes kérdést teszek fel:

— Mibe kerül?

Megmondja, fizetek, vásárolok még egy skatulya gyufát. Kiráncigálok a pakliból egy cigarettát, s kilépve az utcára nem minden nehézség nélkül, de eltökélten rágyújtok.

Gyanús zajra leszek figyelmes. Közben megérkezett a busz és már robog is tovább.

Az illető a hátsó peronról leverten integet, mialatt én diadalmasan köhögök.

Feleki László

Mindent az üdülőkért!

Júniusban elkészült a Vasbetonlágyító Vállalat balatoni üdülője és Betonfalvi főkönyvelő egy szép napon bejelentette helyettesének:

— Most már ideje, hogy ellenőrizzem az üdülőt. Valószínűleg lesznek ott hiányosságok, ezekről jegyzőkönyvet kell majd felvennem. Mindent az üdülőkért!

A főkönyvelő lázasan kereste a festői fekvésű üdü-

lőben a hiányosságokat. Már az első nap megállapította, hogy nem helyénvaló, ha csak ketten alszanak a szobában.

— Legalább hárman legyenek együtt! Akik üdülnek, sokkal jobban érzik magukat, ha elalvás előtt egy kicsit beszélgethetnek egymással. Így nyerünk néhány vendégszobát is.

A gondnok szót fogadott és az egyik felszabadult szobába beköltözhetett Betonfalvi felesége és anyósa.

Másnap az étrendet ellenőrizte a főkönyvelő.

— Vigyázni kell a beutaltak egészségére! Nem szabad nyáron a gyomrot túlterhelni. A sok hús ártalmas. Naponta nyolcvan deka húst takarítson meg. Persze, ennek a nyolcvan dekának nem szabad kárbavesznie. Szerencsére hármunknak nem árt a sok hús. Így kiegyenlítődik a dolog.

A gyermekek játékszobáját is ellenőrizte. Betonfalviné felsóhajtott:

— Hogy vágyódtam én gyermekkoromban ilyen játékvasút után!

Ezen a napon a főkönyvelő és hitvese órákon keresztül játszott a vonattal. A gyerekek sóvárogva nézték játékjukat. Az egyik kisfiú sietve elrejtette az építőkockákat. Mit lehet tudni?

Két hét múlva, amikor Betonfalvi a terjedelmes (féloldalas) jegyzőkönyvvel visszatért a vállalathoz, közölte munkatársaival, hogy az üdülőben hiányosságok vannak, három játékvödör behorpadt és egy labda elveszett.

Az anyagbeszerző nyomban felajánlotta, hogy a hiányzó cikkeket beszerzi és személyesen viszi le az üdülőbe. Így is történt. Júliusban a főkönyvelő helyettese ment le két hétre, hogy a gondnok elszámolásait ellenőrizze. A vezető főmérnök is bejelentette, hogy mivel a kiszállás szabadságidejét nem érinti, hajlandó a játékvasút egyik rakoncátlankodó, elgörbült sínrészét a helyszínen személyesen megjavítani.

— Erre két hét elegendő lesz — mondta szakértelemmel.

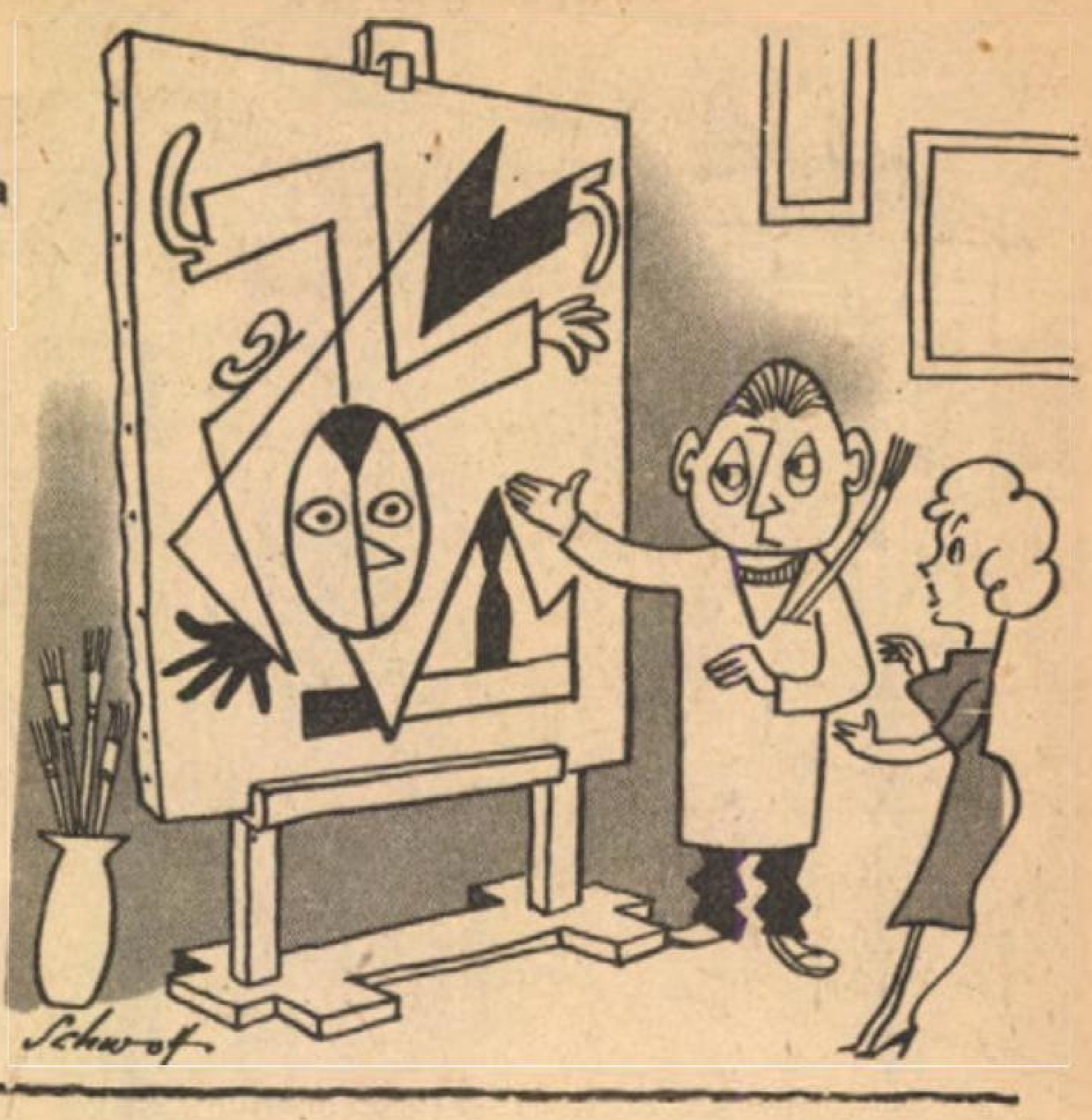
— Helyes! — hagyta rá az igazgató és hozzátette:

— Mert ne felejtsük el, mindent az üdülőkért!

Palásti László

Absztrakt festő

Schwott Lajos rajza

– Ha nem lesz a feleségem, a vonat elé dobom magamat, és így fogok kinézni.

JÓPOFASÁG

Slág Ferit, a jópofát, egy tánciskolában ismertem meg, ifjúságom elején és a negyvenes évek végén.

Egy barátom mutatta be nekem. Mikor kezetfogtunk, leguggolt, kettőt brekegett, majd közölte velem:

— Örülök, hogy eddig nem ismertelek, de most már mindegy. Ritkán látlak, akkor is minek. He-he-he, ezt most találtam ki. Jó, mi?

— Fene tudja, nekem nem tetszik — mondtam, és felkértem táncolni az ugyancsak jelenlevő Jolánt, úgyis mint első szerelmemet. Alig léptünk kettőt, hármat, Slág Feri a parkett széléről felém kiáltott:

— A feleséged üzeni, hogy a gyerekeket lefektette és litánia után vár a sarki kocsmában. He-he-he. Jó mi?

— Ne törődj vele — súgta Jolán, és hozzám simult. — Folyton ilyen zagyvaságokat beszél.

A későbbiek folyamán Feri közölte még velem, hogy folyik a cipőfűzőm, he-he-he, és a pápa kézcsókját küldi nekem. Jó, mi? Azon kívül utánam szólt, hogy: — Halló, nem az a ló, a másik ló, he-he-he... Ezt is most találtam ki.

Utólag bevallhatom, hogy a mai napig sem tudok egyetlen rumbafigurát sem, annak kizárólag Slág Feri az oka, ugyanis miatta maradtam ki a tánciskolából.

Bár azóta nem láttam, gyakran eszembe jutott, és azon tűnődtem, vajon mit csinálhat?

Múlt héten egy eszpresszóban találkoztam vele. Üdvözölt, közölte velem, hogy hála istennek elég rosszul nézek ki, és ezt most találta ki. Előtte az asztalon nagy halom fénykép feküdt.

— Mit csinálsz? — kérdeztem tőle, tettetett érdeklődéssel.

— A sajtónak dolgozom. Néhány képeslap furcsaság rovatába én írom a fotók alá azokat a jópofa képaláírásokat.

Egyszeribe világosság gyúlt agyamba. Eszembe jutottak képeslapjaink képaláírásai. — Gondolhattam volna, hogy ezeket csak Slág Feri találhatja ki.

Mutatott egy fotót. Kétfejű verébfiókát ábrázolt a kép, mellette szomorúan állt egy idősebb veréb. Feri egy pillanatra behunyta a szemét — koncentrált — és máris írta a szöveget:

„Kétfejű verébfiókája született egy kaliforniai verébnek. Szegény verébmama most azon tűnődik, hogy melyiket szeresse. Úgy látszik, Kaliforniában is nehéz anyának lenni."

— He-he-he. Jó, mi? — kérdezte.

— Ha a lapok közlik, akkor biztos — mondtam.

— Mi az, hogy közlik. Úgy veszik, mint a cukrot.

— Kérdés, hogy meddig?

— Ne félj — mondta mosolyogva —, amíg Slág Feri van, addig veréb is lesz.

Miklósi Ottó

Ez a kép

a Hétfői Hírekben jelent meg a következő megdöbbentő aláírással:

„S ki itt marad, ha a nyár tova is tűnne."

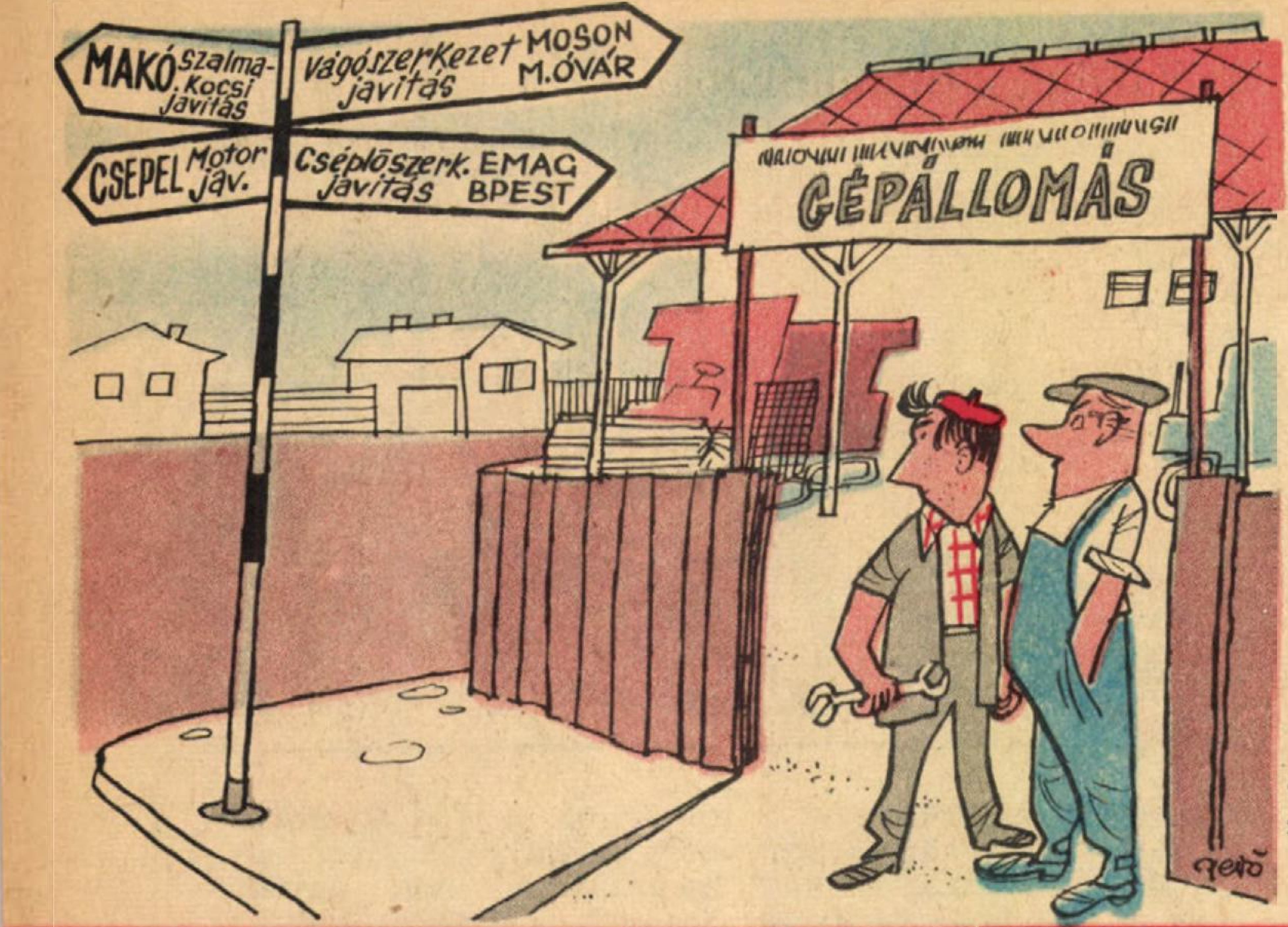

Hogyan? — kérdeztük megdöbbenve egymástól. — Ez a kislány végleg kiköltözött a strandra? Még télen is ott fog ülni, a fiú fejével az ölében? Nem irigyeljük. Arra kérjük a Hétfői Hírek fotoriporterét, hogy majd decemberben is menjen ki a strandra. Kíváncsiak vagyunk: valóban ott maradt-e a kislány?

Az ilyen fontos eseményekről tudni akarnak a széles tömegek.

Nagy segítség

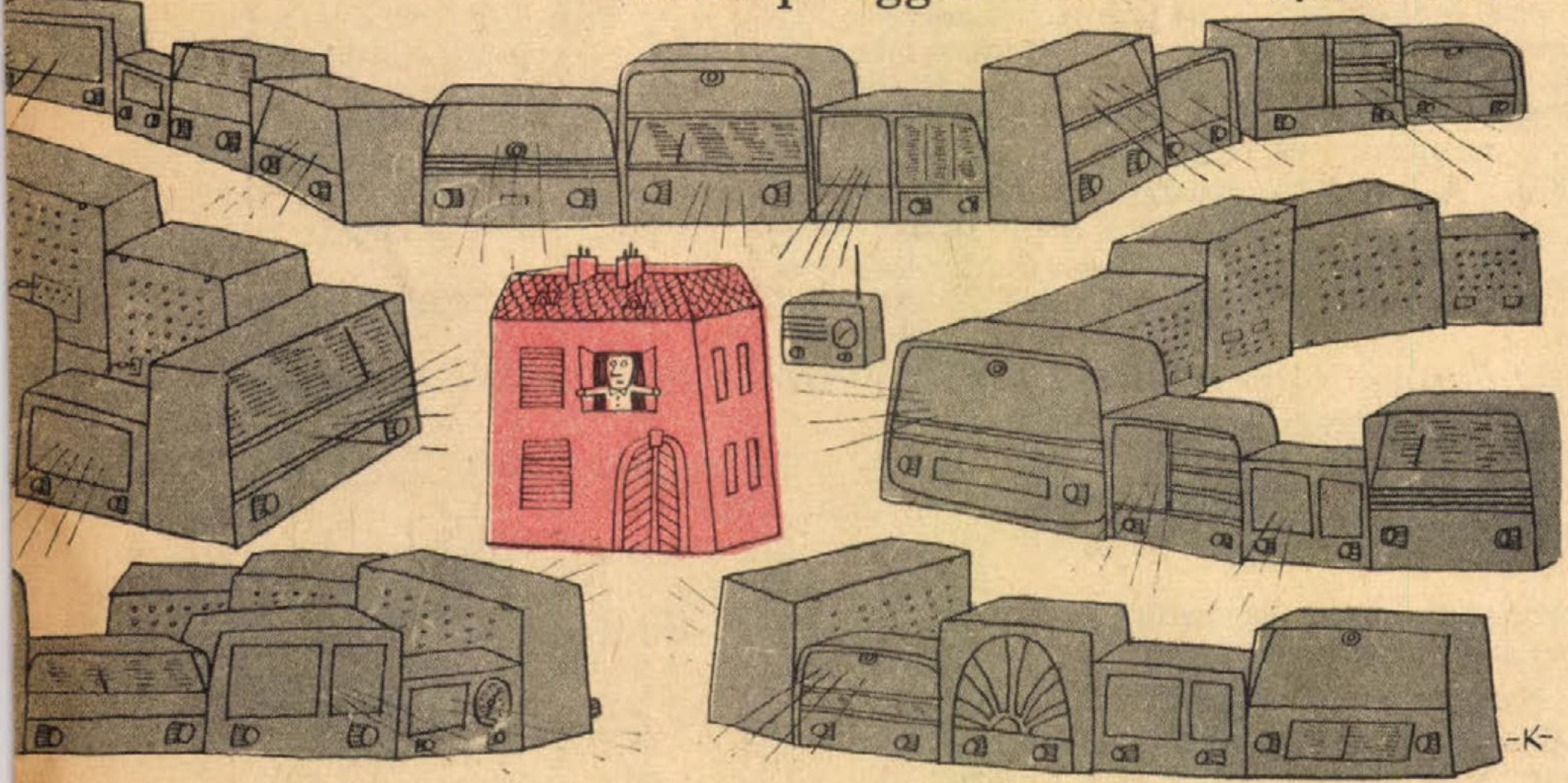
Gerő Sándor rajza

– Így most már tudjuk, hova kell menni!

Vasárnap reggeli vízió

Kaján Tibor rajza

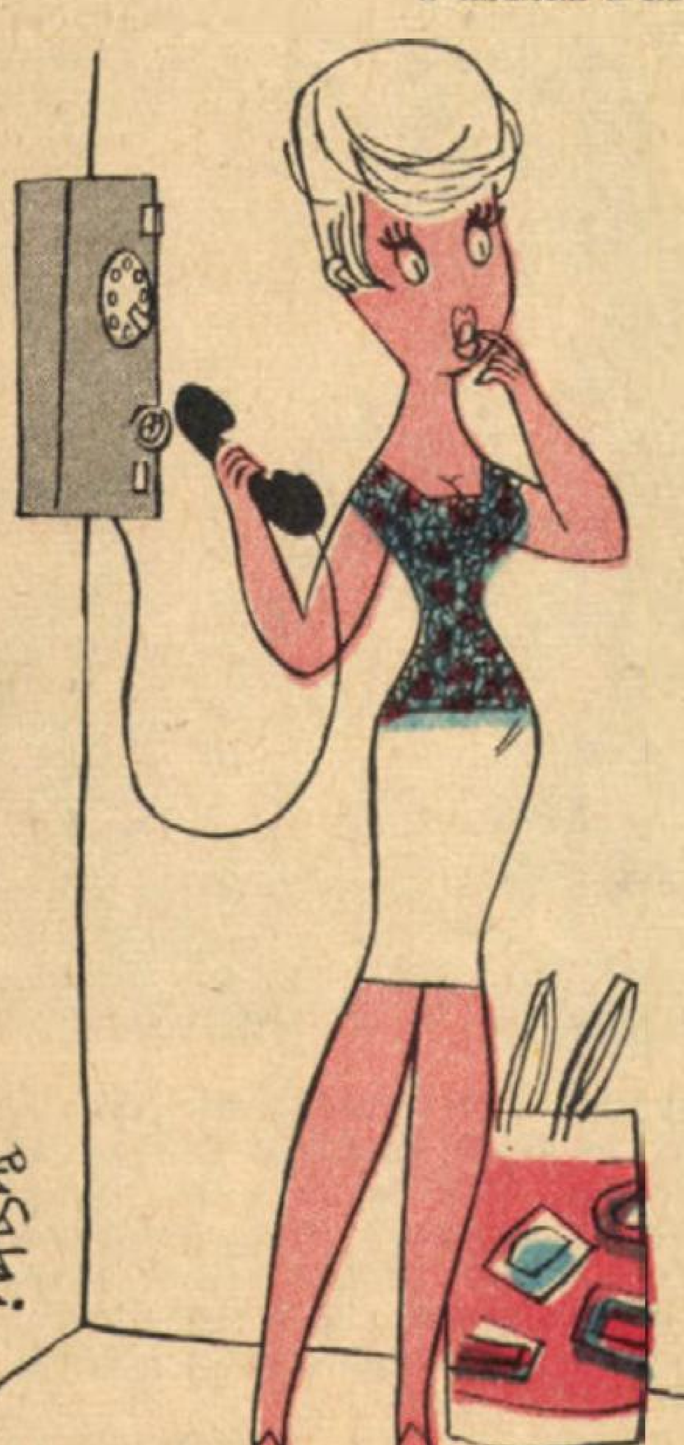
Humor a moziban

A film pereg,
a kép remek,
titokba burkolt emberek
feszült figyelmet keltenek...
E kör ködét
s a köd körét
megsűrűsíti a sötét...
Vonat robog
az éjszakán,
egy nő zokog
csalódva tán —,
ó, mennyi, mennyi bús talány!
De most vigyázz! A gőz sikolt,
egy felhő mögé bújt a hold,
megáll a gép,
egy árny lelép,
s töltés mögött, a sín között
a gyilkos, íme, megszökött!
Ott, arra ment! Utána hát!
Mind kergetik a réten át,
s miként ez néha megesik,
egy üldöző ott elesik.
És erre... hát ez micsoda?
Körül felzeng a hahota?
és mert a filmen egy bolond,
kit megőrjít a szerelmi gond,
felkacag szintén és remeg —,
mellettem ember és gyerek
a nevetéstől szinte hempereg!
De páran, akik drámát érzünk,
a nézőtéren összenézünk.
Nevetni persze élvezet,
de eltévesztve a helyet
a néző épp itt mért nevet?
Egy bölcs, kit szintén meglepett,
most megsúgja a lényeget:
— A sok film-vígjáték helyett,
melyen nevetni nem lehet!

Lovászy Márton

Nyaralás után

Pusztai Pál rajza

– Úgy látszik, nagy ember lehet. Letagadják, hogy benn van...

Második műszak

Gerő Sándor rajza

– Mit csinálsz, Vilmácskám?
– Csúsztatok ! ! !

E heti hirdetésünk

Keskenyfilm

Sorbanállók

A sor hosszú, türelmes és mozdulatlan: csak a vége gyarapszik lassan, az eleje nem mozdul. Várni kell a nyitásra. Még öt perc.

A sorbanállók összebújnak. Nem tolongás céljából, csak azért, mert hűvös szél kerekedik; mindenki védettebb helyet keres.

— Nem fázol, Micike?

— De igen.

— Már csak pár perc, szivi.

— Ha ugyan pontosan nyitnak — szól közbe egy borízű hang, némi gyanakvással.

Egy hang gazdája hideg csöppet érez a homlokán:

— Na, még ez hiányzott!

Esni kezd. Vagy ötvenen állnak a sorban, és alig egy tucat ernyő. Kinyitják.

— Bocsánat, hogy megszólítom... Meg tetszik engedni, hogy a hölgy az ernyő alá álljon?

Az ernyős úr hátranéz. Micike kissé könnyen öltözött, viszont csinos. Tehát:

— Kérem. Parancsoljon.

Esik. Micike közelebb húzódik az ernyős úrhoz. A fiú most már ettől is ideges:

— Nyithatnák már!...

— Nem törődnek ezek a dolgozókkal — háborog a borízű.

Egy férfihang a sor végén:

— Na, anyukám, nekem ebből elég. Gyerünk!

Elmennek. Középen valaki felsóhajt:

— Figyeled? Mindig csak a sor végéről mennek el...

Csönd. Csak az eső zizeg. A ruhák áznak.

Hátulról egy erélyes bariton:

— Kopogjon be valaki!

De nincs szükség beavatkozásra. Megkönnyebbült sóhajok, a sor megmozdul: kinyílt a Budapest-táncpalota ajtaja, beengedik a szombatesti sorállókat. Kicsit ázottak, kicsit megfáztak, de most kezdődik a nagyvilági élet.

ej

Valahol Délamerikában

Fülöp György rajza

– Végre! Olyan régen volt már puccs, hogy azt hittem, valami baj van ...

Pontos tájékoztatás

Szegő Gizi rajza

Távirányítású labdarúgócsapat

Pusztai Pál rajza

HAJÓK SZÁRAZFÖLDÖN

A Balatonfüredi Hajógyár udvarán egyszerre több hajón is dolgoznak. Az egyiknek még csak a bordázata készül — a másikon már a festési munkálatok folynak. Ez utóbbit hamarosan vízre bocsátják —, tehát elemébe kerül. Igaz, hogy a félig kész hajónak sincs oka panaszra: még szanaszét heverő borítólemezei ellenére is gyakran elemében érezheti magát. Az acéllemezek ugyanis szabadon hevernek az udvaron, s valahányszor esik az eső, vízbe merülnek... (Nem tesz jót nekik. Dehát fedett raktár építésére nincs keret. Az persze más kérdés, hogy a rozsda olyan összegű kárt okozott így, amelyből két raktárépületet is felépíthettek volna...)

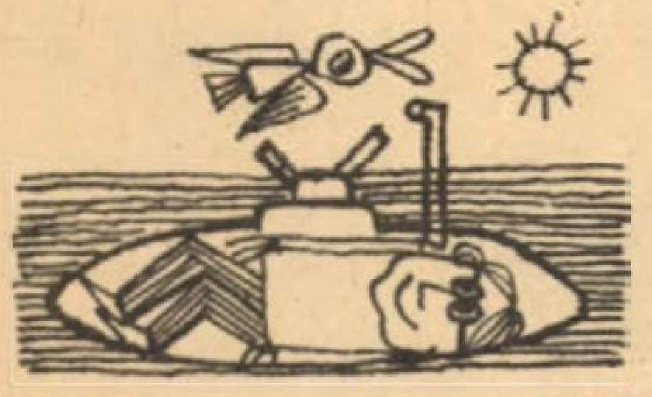
Egy-egy tökéletesen kidolgozott hajó-makett 18—20 000 forintba is belekerül. Ezeket féltő gonddal, üvegszekrényekben őrzik a hajógyáriak. Gyakran kölcsön kell azonban adniuk

külkereskedelmi szerveink képviselőinek, akik külföldi kiállításokra viszik ezeket a modelleket, — és néha bizony darabokban hozzák vissza a keserű füredieknek.

Megértjük, hogy ezek a tökéletes kis hajók pompás játékszerek — senki sem lehet annyira felnőtt, hogy a szálloda fürdőszobájában ne játszadozzon el velük egy kicsit. De akiket külföldre küldenek, azok abból a korból talán mégiscsak kinőttek már, hogy megnézzék, mi van a játékok belsejében!...

Természetesen a hajógyári vezetők is szeretik az újításokat, s az ésszerűeket

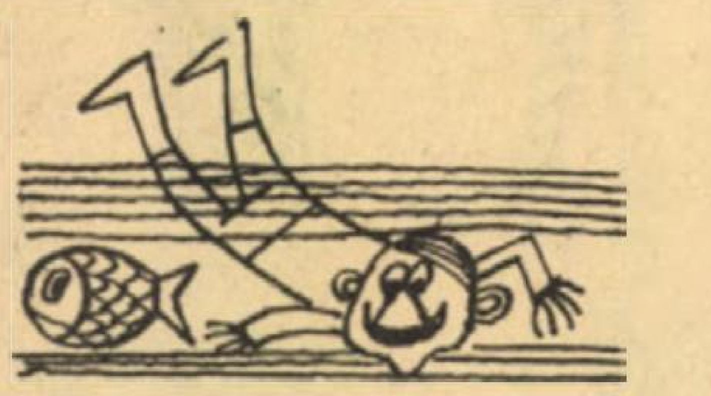

meg is valósítják. Néha azonban ugyancsak fura javaslatok érkeznek, — nemegyszer gyáron kívülről. Az ember nem is hinné, hogy az országban hányan foglalkoznak társadalmi munkában hajózással.

Legutóbb például egy „balatoni tengeralattjáró" tervrajza érkezett az újítási iroda címére. A mellékelt műszaki leírásból kiderült, hogy az illető feltaláló — vadkacsa-vadászat céljára kívánja felhasználni: „A vadkacsa gyanakvó madár, azért a víz alatt, periszkópon át kell figyelni és megközelíteni..."

Az újítási iroda udvariasan közölte a feltalálóval, hogy vadkacsa-vadász tengeralattjáró építésére a füredi hajógyárnak nincsen kapacitása, küldje el Budapestre, a Georghiu Dej Hajógyárba, ott már régen szeretnének csinálni egy ilyet...

Budapestről válasz eleddig még nem érkezett...

A kerítés közelében viruló kis kertben van egy kis medence is. A munka kezdete előtt horgász-szenvedélyüknek hódoló dolgozók egy-egy szerencsés fogást itt helyeznek el délutánig. Igenám, de a kis medence alján kövek vannak — nagyszerű búvóhely az eleven zsákmány számára. Innen gyakran nehezebb kifogni a halat, mint először a végtelen magyar tengerből. Sokan gumicsizmában másznak a bújócskázó ponty után, sőt előfordult már, hogy ki kellett szivattyúzni a vizet a medencéből... Dehát még nem tesz egy horgász, hogy otthon higgyenek neki...

Dunai Ferenc

Az érdekeltek hozzászólnak

„Mese a felnőtteknek..." című bírálatuk alapján vizsgálatot tartottunk, és megállapítottuk, hogy a filmszínházban önkényesen megcserélték a kisfilmeket. A hiba elkövetőit felelősségre vontuk.

Bp. Főv. Tan. Mozgóképü. V.
Griesz József főoszt. vez.

°

„Sopron — Posta" című cikkükre közlöm: A levélgyűjtőszekrények forgalmát megvizsgáltam. A város külső területén az üdülők és turisták által sűrűn látogatott helyeken a gyűjtőszekrények napi kétszeri kiürítését elrendeltem.

Kirkovits István ig. vez. h.
Postaigazgatóság, Sopron

Vetélkedő

A népszerű ifjúsági vetélkedő a Lófogkiszerelő Vállalatnál is otthonra talált. Megindult a nemes vetélkedés: ki mit tud?

Radácsné tudott varrásnélküli amerikai nylonharisnyát szerezni. Ficzere a műanyag-kutyaszíj beszerzésében volt verhetetlen. A fiatal Gyomai vetkőzős-töltőtollakkal árasztotta el a vállalatot.

A selejtezők után kialakult az élmezőny. Szurkászi főellenőr tudott taxit szerezni telefonon szombat este hat és hét óra között. Deákné bármilyen időpontban tudott virslit vásárolni a közértekben...

Az igazgató tudott arról, hogy műszak végeztével lófogakat lopnak ki a vállalattól. Csuhajda, a technikai csoport munkatársa tudta, ha kiderül, hogy ő a tettes, akkor sokáig ülni fog. Épp ezért egész nap állva szerelte ki a lófogakat.

Végül a vetélkedő I. díját, a sóhivatalba való állandó belépési engedélyt Szurdokiné nyerte, aki meg tudta mondani, hogy miért nem lehet hazánkban nagyképernyős televíziót kapni.

Blum József
Budapest

Beteg boyler

Elromlott a boylerem, magyarul: háztartási forróvíztárolóm. Szegényke, hosszú évekig hibátlanul látta el a boylerek nemes hivatását, nemrégiben azonban váratlanul felmondta a szolgálatot. Szerelőt hívtam hozzá. Az Elektromos Művek tiszteletre méltó gyorsasággal küldte el szakemberét, akinek gyors közbelépése nyomán a boyler újra működni kezdett – huszonnégy órára. Újabb telefon a szerelőért – újabb kiszállási díj. A szerelő ezúttal megállapította, hogy a boyler megjavítása hatáskörén kívül esik, keressek egy boyler-javító specialistát.

A budapesti távbeszélő-névsor (magyarul: telefonkönyv) szaknévsorához fordultam, és végigtárcsáztam legalább húsz olyan számot, amely elektromosság vagy villamosság kezdetű cégekhez kapcsolódott. Meglepett a szakma tájékozatlansága. Mindenki mondott egy-egy boylerjavítót; valamennyiről kiderült, hogy nem foglalkozik e műfajjal. Amikor a villamossági „nem az én asztalom" játékba már-már belefáradtam, akadt egy cég, amely váratlanul igennel válaszolt. Mechanikai Művek a neve. Telefonszáma ugyan nem szerepel a könyvben, de kinyomoztam. A cég el is küldte szerelőjét, aki megvizsgálta a boylert, kijelentette, hogy állapota súlyos, az operáció 1000 (ezer) forintba kerül, mely összeg nyomban a műtét után az operatőr markába számolandó le.

Tudj' isten, miért: gyanúsnak tartottam az összeget. A javítást nem rendeltem meg. Ellenben találtam egy derék villanyszerelő kisiparost, aki már több csengőjavításnál bebizonyította jártasságát. Egy perc alatt megállapította, milyen fémszálat kell kicserélnie, el is hozta, bele is szerelte, ára 180 (egyszáznyolcvan) forint. A boyler szíve azonnyomban egészségesen kezdett dobogni.

Úgy látom, tájékozatlan vagyok elektromos-ügyekben. Nem tudtam, hogy itt is vannak osztályonfelüli vállalatok, amelyek a javításhoz dizőzös műsort adnak; nyilván ez az oka, hogy egy-egy szolgáltatásért a normális árnak több mint ötszörösét kérik. Ha legközelebb külföldi vendégem lesz, hozzájuk viszem el mulatni.

Egy boyler-tulajdonos
a Visegrádi utca 5/b-ből

Az autóbusz száma: 11—37

Július 18-án 13 óra 10 perckor felszálltam az 1-es jelzésű buszra a Bartók Béla úton. Farmotoros busz lévén, mint ez már ilyenkor előfordul, a közönség egy része ide-oda szaladgál, míg végre az erélyesen intézkedő kalauznő hangjára mindenki megtalálja a középső felszállóhelyet, kivéve egy nagyon idős bácsit, aki nyilván nagyot hallott. A bácsi végül is hátul szállt fel, mire a buszban a következő beszélgetés alakult ki:

Kalauznő: Nem látja, hogy középen kell felszállni?

Bácsi *(értetlenül áll).*

Én: Kalauznő kérem, nem látja, milyen idős ez a bácsi? Honnan tudja ő, hogy hányféle kocsitípus futkározik mostanában Budapesten más-más le- és felszállóhellyel?

Kalauznő: Akinek van szeme, az látja, csak nézni kell! Nem kell ilyen értelmetlennek lenni!

Bácsi *(csodálkozva hallgatja a vitát).*

Én: Ezen az útvonalon legalább háromféle kocsitípus forgolódik. Lehet, hogy a bácsi ritkán utazik buszon, ezért nem kötelessége tudni...

Vezető *(hátraüvölt):* Fogja be már a száját! Ki kíváncsi a maga véleményére?!

Én: Magához nem szólt senki, én a kalauznővel tárgyaltam a legudvariasabb hangon.

Vezető: Tartsa a száját, maga... – a többi szerencsére elveszett a zajban...

Molnár Rezsőné
XI., Lágymányosi u. 6.

Mért oly későn...

Az osztályvezető csomagolni kezdte a dossziékat.

— Van még valami? — kérdezte az igazgató.

Kelletlenül, szinte szégyenkezve hangzott a válasz:

— Az Eperjesiné-ügyet szeretném végre tisztázni.

— Megint késett?

— Állandóan késik. Nyolc óra helyett nyolctízkor jön be, néha negyedkilenckor, tegnap két perccel fél kilenc előtt. Demoralizálja a többieket.

Az igazgató összeráncolta a homlokát:

— Eperjesiné késéseit enyhíti minden esetre, hogy mi nem dolgozunk futószalagon, ő nem láncszeme egy szerves folyamatnak. A Vajmiért — valljuk be — aktákat gyárt és Eperjesiné eddig még mindig lelkesen meggyártotta a maga aktáit. Nem szeretnék tőle megválni.

— Én se. Remek munkaerő.

— Próbáljunk ki valamit. Eperjesiné nem képes bejönni nyolc órára. Hát jöjjön be fél kilencre! És ne négy óráig dolgozzon, hanem maradjon bent fél-ötig!

Az osztályvezető sugárzó arccal fogadta a lendületes intézkedést. Hiába, a mi igazgatónk nem bürokrata! Pillanat alatt megoldja a legkényesebb kérdéseket is.

Három nap múlva síri hangon jelentette:

— Eperjesinével megint baj van. Fél kilenc helyett háromnegyedkor szokott érkezni. Igaz, hogy lihegve. Demoralizálja az osztályt.

— Eperjesiné jöjjön be!

A kedves fiatal asszony megjelent a raporton. Már a küszöbön offenzívába lépett, egyelőre csak hagyományos fegyverekkel, éktelen sírással járult a főnök magas színe elé.

— Hagyjuk a tragédiát, kartársnő. Miért késett?

Erre könnyű felelni. Messzi a lakás, akadozik a villamos, reggelit kell csinálni a férjnek, iskolába előkészíteni a gyerekeket. Most nincs iskola? Uszodába! Aztán kinyögte a legfontosabb érvet:

— És nem tudom mi van velem! Nincs időérzékem.

Az igazgatót most sem hagyta cserben a leleményessége.

— Rendben van, teszünk még egy kísérletet. Kilencre jöjjön be és ötig maradjon. Letölti a nyolc órát, elvégzi a dolgát.

Nem kell nagy fantázia hozzá, könnyen ki lehet találni: Eperjesiné most már kilenc helyett negyed tízkor száguldott be. Az osztályvezető kétségbeesetten konstatálta a szűnni nem akaró késést.

— Igazgató kartárs, adjunk neki még egy lehetőséget. Jöjjön be féltízre!

A vezető nemet intett.

— Nem! Elrendelem, hogy Eperjesiné fél nyolcra jöjjön be. Akkor kezdődik a munkaideje. Ha tudja, hogy fél nyolckor itt kell lennie, majd csak megérkezik nyolcra és akkor a többiekkel együtt négyig marad...

Ezután minden a legnagyobb rendben folyt le. Eperjesiné a normális késésekkel mindig az első volt a hivatalban. De valami aggasztotta az igazgatót. Vajon nem veszi rossznéven, hogy az ő munkaideje fél nyolctól négyig tart, tehát — legalább is papíron — nyolc és fél órát. Az osztályvezető megnyugtatta:

— Eddig még észre sem vette. Tetszik tudni, mint már említette is: nincs időérzéke.

Stella Adorján

A nagy illúzió

(Lipinski rajza a varsói Szpilkiből)

Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére...

FALUSI VÁLTOZATOK

Pásztor

A pásztor nem a Kukorica Jancsi,
nem pattint ostort, nem is furulyál.
Szemüveget hord, mert a szeme kancsi
s újságot olvas, míg legel a nyáj.

Országúti csárda

Kint benzinkút, bent kávégép. A csésze
duplához kérsz egy gyűszűnyi tejet.
Ha feltámadna Sobri Jóska, nézne!...
„Ej, szép csaplárné, mit mér bor helyett?"

Kakukk

Kakukk... kakukk... és hajszolom loholva,
nyitok sövényben, bozótban kaput,
de nem találom sehol a bokorba,
inkognitóban él itt a kakukk.

Idill

Illatos nyáréj. Bodza nő vadon.
A hold a tóban fürdik, vén ripacs.
Üdülők csókolóznak a padon,
irul-pirul az útszéli pipacs.

Átszervezés

A libák hazatértek, esti csend.
Ló és tehén már istállóba van.
A Bodri is óljában lepihent,
harmadik műszak nincs a faluban.

Bródy László

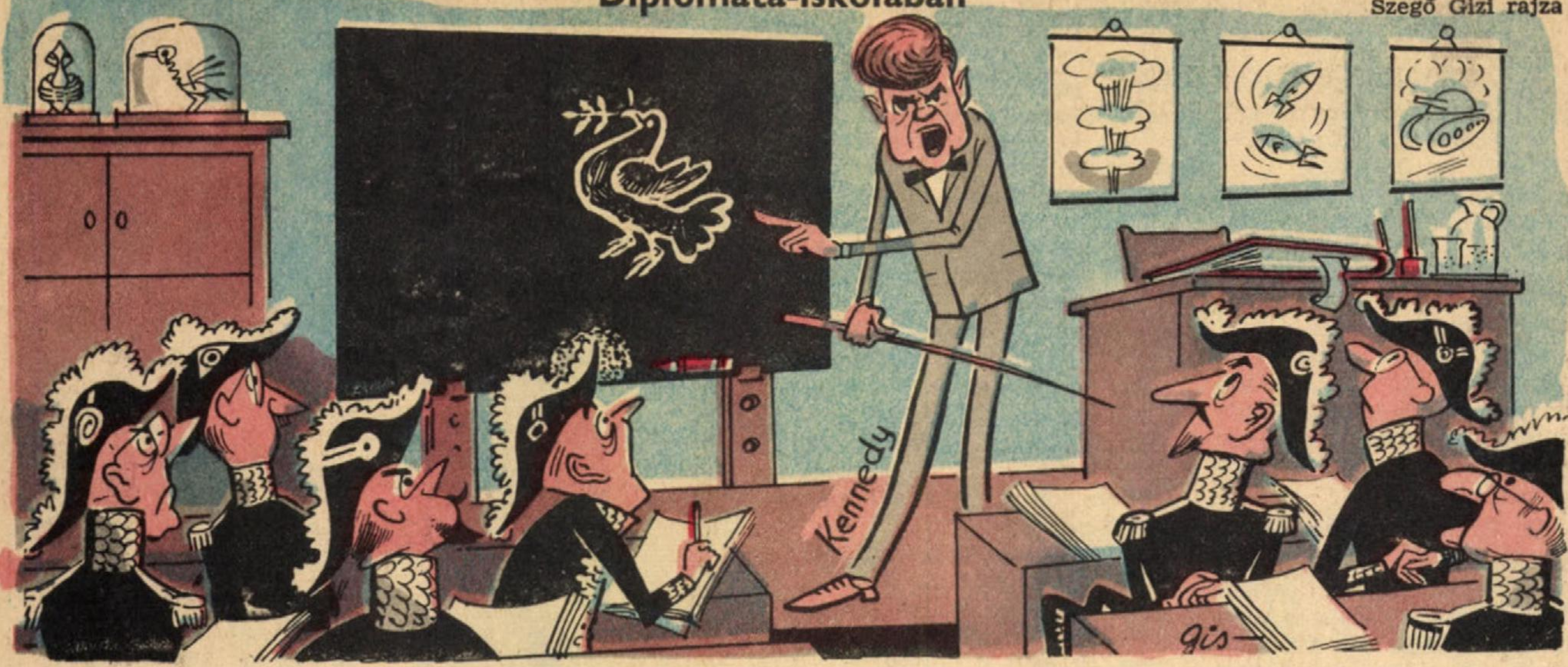
SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

G. Gusztáv, Bp. VII., Majakovszkij u. — N. Dezső, Bp. XVIII., — S. Ferenc, Pécs, — Sz. Lajos, Balatonszántód, — T. László, Szombathely, — V. Jenő, Bp. XI., Budafoki u., — T. Bálint, Bp. XIV., Cserei u., — H. Árpád, Hajdúnánás., — H. József, Bp. X., Maglódi u., — R. Ferenc, Bp. IV., Gellért u. — V. József, Felsőzsolca, — K. Gy. Pocsaj, — T. Sándor, Iszkáz, — G. János, Bp. I., — Alsóhegy u., — Cs. Gábor, Bp. XI., Szerémi sor, — A. Annamária, Bp. XIV., — S. Imre, Bp. IX., József A. telep, — D. Sándor, Bp. XX., Kövező u., — K. Miklós, Bp. II., Pasaréti u., — Sz. Lajosné, Bp. XIX., Berzsenyi u., — P. Lajos, Sátoraljaújhely, — B. József, Bonyhád, — ifj. T. Miklós, Szigetvár, — P. György, Bp. XII., Fürj u., — dr. Z. András, Bp. VII., Hársfa u., — E. Imre, Bp. XXI., Orion u., — P. Ernő, Bp. XII., Maros u., — Sz. Aranka, Csengőd, — M. Tibor, Nőtincs, — D. Gyula, Debrecen, — S. Béla, Bp. XII., Ugocsa u., — S. János, Bp. XI., Meredek u.

Diplomata-iskolában

Szegő Gizi rajza

– Ki rosszalkodott már megint?

A MINDENT MAGUKRA VEVŐK

A testületi, az egyéni és közérzékenység olyan méreteket öltött hazánkban, hogy az magasugrásra átszámítva már régen túlszárnyalta Brumelt.

Mert az még hagyján, hogy az V. ker. Vendéglátóipari Vállalat levélben fordul hozzánk, és aziránt érdeklődik, hogy — egy krokink tréfáit komolyan véve — melyik üzemegységükben találkoztunk Daisyvel és Bessyvel. Az is érthető, ha Bíró Jeromos tiltakozik a „Huncut a bíró...” kezdetű dal ellen, de mindezeket a teljesítményeket felül lehet múlni.

Két hete lapunkban Hollós Korvin Lajos tollából az alábbi kis versike jelent meg:

Azt hitted, hogy a legnagyobb te vagy,
minden hegyek közt a csúcsok királya...
Sic transit... Ki is gondolná manap
sírhantodról, hogy az a Himalája?

Egyik vállalatunk — merő tapintatból nem írjuk ki a nevét — hozzánk fordult, s az illető vezető kartárs így panaszkodott:

— Tudjuk, hogy ez a kis vers rólunk szól, de hát minek kellett ezt megírni?

Nagyítóüveggel vizsgáltuk meg a kis vers minden betűjét. Hogyan vehette magára ez a vállalat, amelynek különben semmi köze sincs a túristasághoz vagy a temetkezéshez.

Végül maga a vezető kartárs adta meg a felvilágosítást:

— A transitról van szó, kérem. Nálunk a transit-raktárban tényleg voltak visszaélések, de ezek már megszűntek. Minek kellett ezt most újra megpiszkálni?

Hát nem óriási?

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

A csárdáskirálynő, a Moszkvába látogató magyar jószolgálati küldöttség vezetője.

Nyár

Pusztai Pál rajza

Közbotrányokozás

Várnai György rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.3923 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—858.